POVESTIRI DE DINCOLO

M.A. STRENC

Povestiri de dincolo

M.A. Strenc

Ediţie digitală publicată la Editura Digitală

Toate drepturile asupra ediţiei digitale a acestei cărţi sunt rezervate Editura Digitala. Nici o parte din această carte nu poate fi reprodusă sub nici o formă sau metodă fără acordul scris al autorului.

Aveţi drepturi de utiliza acestă carte doar pentru propria persoană. Această carte digitală nu poate fi revândută sau dată către alte persoane. Dacă doriţi să împărţiţi această carte cu o altă persoană, vă rugăm să achiziţionaţi încă o copie pentru fiecare cititor. Dacă citeşti această carte şi nu ai achiziţionat-o, te rugăm să accesezi magazinul preferat de cărţi digitale şi să-ţi cumperi propria copie.

Cuprins

INIMA TĂRÂMULUI

FARUL DINTRE LUMI

COPACUL

CASA VISELOR

CEA DE DINCOLO

COMOARA ZÂNELOR

CASTELUL

FEMEIA-PASĂRE

DOMNIȚA UMBRELOR

CĂLĂTORUL

FIICA CERULUI

STĂPÂNA LUPILOR

VRAJITOAREA

COPILA IELELOR

TURNUL

CULEGĂTORUL DE STELE

VÂNZĂTORUL DE VISE

FATA PĂDURII

DRIADA

DINCOLO DE ORAȘUL FĂRĂ CER/DINCOLO DE CER

INIMA TĂRÂMULUI

Lil era o micuţă zână ce locuia într-un copac bătrân, pe care muşchiul şi lichenii îşi făcuseră culcuş. Câteva gâze îşi găsiseră, şi ele, adăpost, în scoarţa tare a arborelui, peste care se scurseseră secole lungi de primăvară. Lil se simţea protejată acolo, în inima Pădurii Viselor, căci aceea era casa zânelor şi a spiriduşilor, născuţi de apele izvoarelor.

În fiecare dimineaţă, zâna se îmbăia într-un ochi de apă din apropiere şi apoi se întâlnea cu suratele ei în Poiana Dimineţii. Acolo, Bufniţa Albă, cea mai înţeleaptă făptură din Lumea Viselor, le spunea poveşti din tărâmul de dincolo, iar micuţa Lil o asculta cu luare-aminte.

Seara, se plimba cu prietenul ei cel mai bun, spiriduşul Piticuţ, care îi povestea despre aventurile lui din cealaltă lume. Multe erau inventate, ştia ea bine, dar altele erau adevărate...

-Cei de acolo, îi povesti el într-o noapte, au case mari de piatră şi aşa...nişte oraşe cu turnuri până la nori...

-E adevărat că oamenii aceia pot zbura? întrebă ea minunându-se.

-Nu, ei nu au aripi ca noi, răspunse Piticuţ. Dar au născocit nişte maşinării ciudate care îi ridică la cer...

-La fel ca Bufniţa Albă?

Bufniţa Albă era foarte respectată de zâne, fiindcă se pricepea să meşterească fel şi fel de obiecte. Invenţiile nu prea erau de folos nimănui dar cu toate astea, toţi din pădure o îndrăgeau şi îi ascultau sfaturile.

-Aş vrea şi eu să mă duc în Lumea Oamenilor, spuse zâna.

-Nu, e mai bine aici, acasă, zise el. Oamenii sunt schimbători...

Deodată Piticuț își aduse aminte de ceva...

-Hai, Lil, întinde palma! îi ceru el înveselindu-se. Vreau să-ţi dau ceva!

Zâna îl privi mirată, iar Piticuţ, după ce scotoci prin buzunare, scoase o pietricică roșie, foarte strălucitoare, pe care i-o puse în mână.

-Ce-i asta? întrebă Lil

-E comoara mea, îi spuse zâmbind. Am visat demult că în scorbura Copacului Verde, se află inima tărâmului nostru... Şi ce sa vezi... A fost aşa cum am văzut în vis...

Lil admiră pietricica ce strălucea în palmele ei, ca o rază.

-Tu îmi eşti dragă, Lil... Nu aş încredinţa această comoară nimănui altcuiva...

Zâna îi mulţumi, acceptând darul, iar Piticuţ se înveseli imediat. Copacul sub care se aciuaseră, începuse să-şi scuture frunzele prefăcute în fulgi luminoşi.

-Pot să o arăt Bufniţei Albe? Întrebă ea cu timiditate.

-De ce?

-Sunt curioasă ce o să-mi spună...

-Bine, arat-o... Dar nu să nu o dai nimănui!

Lil dădu din cap, zâmbind, şi-şi strecură piatra în buzunar. Copacul o chema la culcare, aşa că îşi luă noapte bună de la Piticuţ şi se strecură în scorbura ce-i servea drept culcuş. Micuţul se adăposti şi el, într-o adâncitură din rădăcina contorsionată a bătrânului arbore, și adormi cu gândul la prietena lui.

Vremea trecu și un vânt rău prinse a sufla peste pădurea de lumină iar copacii începură să se usuce, ca atinși de îngheț. Mulți locuitori luară drumul pribegiei, în căutarea unui ținut mai prietenos. Lil rămase însă în scorbura ei, căci acolo se simțea acasă.

-Ce se-ntâmplă Piticuț? Își întrebă ea prietenul.

-Lumea noastră e legată de lumea oamenilor... Sufletul lor a fost atins de moarte și de asta ținutul nostru a început să-și piardă lumina.

-Și ce putem face?

-Doar un lucru... Să așteptăm...

Zilele treceau iar copacii se veștejeau tot mai mult. Piticuț începuse să se neliniștească și fără să-i spună nimic zânei, se duse la Bufnița Albă.

-Undeva, departe, îi spuse ea visând cu ochii deschiși, este o vale de lumină. De o vei găsi, vei fi salvat, căci Moartea nu poate ajunge acolo.

-Și unde este valea asta? Întrebă el.

-Asta prietene, nimeni n-o știe... Dar cine o caută cu suflet deschis, s-ar putea s-o găsească...

Mâhnit, Piticuț se întoarse la zâna ce îl aștepta cu inima îndoită.

-Trebuie să plec într-o călătorie lungă, îi spuse el micuței. Dar nu te întrista, mă voi întoarce repede și te voi lua cu mine.

-Dar ce mă voi face singură, fără tine?

-Vei rămâne cu Bufnița Albă. Mi-a promis că va avea grijă de tine...

Lil îl privi cu ochișorii ei de cicoare și o lacrimă i se rostogoli pe față.

-Nu te uita așa la mine... Ai la tine comoara mea cea mai de preț, nu-i așa?

- Și la ce-mi folosește?

-Te va apăra cât voi fi departe de tine. Sunt sigur de asta...

-Atunci...n-am ce face! spuse ea uitându-se în pământ. Să te întorci cu bine, Piticuț!

-La revedere! Îi zâmbi el strângându-i mâinile.

Zâna rămase în urmă, ca o rază de lumină în mijlocul tenebrelor. Îi era greu să o lase acolo dar nu avea încotro, căci valea misterioasă era singura lor speranță.

Piticuț se afla acum în Pădurea Uitării, sub magia Vrăjitoarei de dincolo de ceţuri. Nu găsise locul fermecat pe care i-l promisese lui Lil şi se rătăcise în hăţişul întunecat, din care nimeni nu mai ieșise vreodată.

-Nu ai de ce să mai visezi, îi şoptea vrăjitoarea, aici vei avea tot ce-ți dorești...

Vrăjitoarea de multă vreme trăia singură în acel codru înnoptat iar mâhnirea grea o împovărase. Nici ea nu mai avea amintiri de lumină, căci ai ei copii muriseră şi toţi o părăsiseră. Pereţii palatului ei, inundat de ape negre, stăteau să se prăbuşească peste ea. Un copac uriaş reuşise să spargă dalele de piatră şi să pună stăpânire pe sala de bal, ce auzise cândva râsetele voioase ale oaspeţilor. Acum însă, totul era mort: ferestrele sparte, uşile crăpate, mobilele putrezite.

-Unde mă aflu? Întrebă Piticuţ, străduindu-se să se ridice.

-Cum unde eşti? Se miră Vrăjitoarea. Acasă la tine, unde să fii?

Piticuţ se uită buimac în jur dar uitarea se lăsase peste mintea lui.

-Parcă am avut un vis ciudat, făcu el lăsând capul în jos. Eram într-o pădure de lumină și vorbeam cu o fată frumoasă...

-Nu există așa ceva! îl contrazise Vărjitoarea, țintuindu-l cu o căutătură de gheață.

Chipul zânei de lumină se ştergea din mintea lui Piticuţ, gândurile-i fiind invadate de întuneric.

Undeva, în pădurea viselor, micuţa zână tot aştepta, îngropată în frunzele arse de toamnă, cu privirea la cărarea pe care o apucase Piticuţ, în căutarea Văii de Lumină. Bufnița își luase și ea zborul spre alte meleaguri mai bune, așa că rămăsese singură, doar cu Copacul ei.

-Crezi că Piticuț se va întoarce? șopti ea.

Copacul scoase un oftat, aplecându-se spre ea cu mâhnire.

-Dar mi-a promis... Mi-a promis că atunci când va găsi Valea de Lumină, se va întoarce și mă va lua cu el acolo...

-Nu există aşa ceva, suspină bătrânul copac, astea sunt doar poveşti...

-Ba nu, Piticuţ... va găsi drumul... A fost şi în lumea oamenilor...

-Nu-ţi mai face speranţe deşarte micuţo! zise el. Nu are niciun rost...

-Oare cum o arăta Valea de Lumină? se întrebă zâna visătoare. O fi ca soarele?

-Nimeni nu a văzut-o...prin urmare cine poate şti... Probabil că e ceea ce crezi tu că e...

-Cum adică?

-E cum ne închipuim noi...

-Ca atunci când visăm? Zise zâna, strângând în palmă pietricica primită de la Piticuţ.

Frunze alunecau în juru-i iar noaptea o învăluia. Piticuţ al ei se pierduse şi nimeni nu i-l mai putea aduce înapoi, căci inima lui se închisese.

-De aş şti unde e, spuse ea mâhnită, de aş şti cum să-l aduc înapoi... Dar puterea mi-e prea mică...

Când se trezi, dimineaţa, văzu că bătrândul Copac îşi pierduse toate frunzele, sub suflarea vântului pârjolitor.

-Mi-e somn, se chirci copacul zgribulit, cred că o să mă culc puţin...

-Nu, nu mă lăsa singură! se jelui zâna, mângâindu-i trunchiul. Doar tu mi-ai mai rămas...

-Pleacă cât mai repede de-aici! îi şopti cu greutate arborele muribund. Ar fi trebuit să te duci cu ceilali!

-Dar Piticuţ va veni. Sunt sigură, că se va întoarce!

Spunând acestea, Lil desfăcu pumnul în care ţinea pietricica rubinie şi începu să plângă. O lacrimă căzu pe aceasta iar piatra se însufleţi, luminând tot mai puternic.

În vis, Piticuţ auzi glasul zânei şi se înfioră. Deşteptându-se, îşi deschise ochii şi privi în jur.

-Unde te duci? Vru să-l oprească vrăjitoarea.

-Trebuie să plec, să găsesc Valea de Lumină!

FARUL DINTRE LUMI

Undeva, la capătul lumii, între tărâmul celest şi cel al oamenilor, se spune că se află un far, în care odinioară trăia un prinţ nemuritor. Și anii treceau precum clipele...dar el nici nu le simţea, căci nu făcea altceva decât să privească Oceanul ce-şi schimba culorile în funcţie de vreme. Uneori ajungeau până la far tot felul de lucruri inutile aruncate de oameni, iar prinţul, curios, le pescuia. Astfel, cu timpul, nemuritorul adună o întreagă colecţie de sticle goale, cutii de conserve şi alte obiecte bizare, cărora nu reuşea să le găsească vreun nume.

Într-o seară, pe când oceanul se acoperise cu o pulbere aurie, bărbatul găsi şi o scoică ciudată, purpurie, cum nu mai văzuse niciodată. Mirat ca un copil, o duse repede la el în far, grăbit să o studieze.

-Ce-o fi chestia asta? Se întrebă, întorcând-o pe toate părţile.

-Ce crezi că este? Se auzi o voce subţirică, din interior. Sunt inima mării...

Prinţul, speriat, scăpă scoica din mâini și aceasta i se rostogoli la picioare.

-O scoică vorbitoare! Îngăimă el.

-Chiar așa, zise ea, numele meu e Steluţă... Dar tu...cine eşti?

-Eu? Întrebă el. Nu ştiu... Am uitat.

-Ţi-ai uitat numele? Se minună ea. Asta chiar că e ciudat! Dar atunci cum îţi zice lumea?

-Lumea? Se miră el iarăşi. Nu e nimeni aici...

-În cazul ăsta...într-adevăr...nu prea ai nevoie de nume, spuse ea gânditoare. Eu însă am de gând să te botez... Știi cum îţi voi spune?

Bărbatul îşi înclină capul mirat.

-Singur, spuse scoica.

Şi astfel, prinţul şi micuţa locuitoare a oceanului deveniră buni prieteni şi prinseră să depene amintiri. Steluţa îi spunea bărbatului istorii despre locuri îndepărtate pe care ea le străbătuse, purtată de valuri, iar Singur, ce nu părăsise niciodată farul o asculta, captivat, încercând să-şi închipuie toate acele peisaje: prin faţa ochilor lui treceau plaje însorite, nisipuri argintii, copaci cu truchiuri contorsionate ce se iveau din apă şi în sufletu-i se năştea dorinţa de a se preface el însuşi în scoică magică pentru a putea vedea cu proprii ochi acele meleaguri misterioase.

-Eu nu mai îmi amintesc prea multe lucruri, zise el întristat. Dacă îţi povestesc despre Far, mă tem că te-aş plictisi....

Seară de seară, cei doi priveau soarele apunând sub cerul prin care pluteau turnurile în care sălăşluiau zeii. Acolo, departe, se afla lumea oamenilor, despre care scoica îi vorbise; prea multe nu ştia despre ea, dar se pare că locuitorii ei, aveau amintiri.

-Şi eu am acum amintiri, zâmbi el, legate de tine şi de lucrurile pe care le-am întrezărit prin ochii tăi. Şi acum înţeleg ce înseamnă fericirea....

-Adevărat..., îl aprobă ea.

-Da şi ştii ce...mi-aş dori să fiu om, să pot călători departe de farul acesta pe care de-o veşnicie îl tot păzesc... Crezi oare că s-ar putea întâmpla asta vreodată?

-Ce tot spui acolo? Se îngrijoră scoica. De ce să pleci? Oamenii sunt făpturi efemere...iar tu nu ai ce căuta printre ei!

Deziluzionat, prinţul nu mai aduse vorba despre acea dorinţă a lui de a călători, apucându-se din nou să culeagă gunoaie aduse de apă.

Și într-o zi, Singur, se hotărî să-i arate scoicii comoara lui cea mai de preț...

-Şi ce-i cu asta? Spuse însă scoica neimpresionată. Nu-i decât o cheie!

-Aşa e, nu se dădu el bătut, dar ştii ce... Uneori, îmi imaginez că această cheie descuie o poartă dincolo de care se află toate minunăţiile lumii şi-atunci simt că într-un fel, toate acele tărâmuri pe care nu le-am văzut decât în vise, îmi aparţin. Mereu mă gândesc la ele și le văd cum se transformă, cum capătă noi străluciri.

Scoica râdea de ideile lui ciudate, părându-i într-un fel rău pentru acel bărbat. Iar anii treceau şi Steluţă îşi pierdea puterile, începând să-şi uite poveştile.

Anii treceau și Steluța își pierdea încet puterile, începând să-și uite poveștile. Iar în cele din urmă, micuţa prietenă a prinţului se stinse. În zadar, o strigă Singur, mângâindu-i căsuţa acum pustie, căci Steluţă, ca toate fiinţele muritoare, pierise.

-Unde ești? Întrebă el cu uimire. De ce nu-mi răspunzi?

Nefericitul prinţ nu ştia ce e moartea, aşa că, presupuse că Steluţă se hotărâse să-şi părăsească scoica şi să plece într-una din lungile ei călătorii. Mâhnit, bătatul se hotărî să o aştepte cu răbdare, zicându-şi că Steluţă avea cu siguranţă să se întoarcă într-o zi şi-atunci singurătatea lui va lua sfârşit. Uneori îşi închipuia că mica-i prietenă îi vorbeşte, că îi povesteşte despre alte lumi. Atunci îşi privea obiectele adunate din ocean, imaginându-şi cum arăta lumea de unde venise şi micuţa scoică. Mintea lui construia tot felul de istorii, legate de borcanele sparte şi sticlele murdare cu etichete dezlipite.

Într-o seară, trezindu-se dintr-un vis ciudat, îşi culese obiectele fermecate şi le aruncă în valuri cu furie. Doar scoica nu le împărtăşi soarta... În acel vis, Steluţă îşi luase rămas bun de la el, spunându-i că nu avea niciun rost să o mai

aştepte, fiindcă murise.

-Dar asta înseamnă că...voi fi veşnic singur?! Se înspăimântă el.

Acum, cu ochii la oceanul roşiatic, bărbatul îşi strângea la piept singuru-i prieten, cu gândul la lumea oamenilor. Cândva, avea şi el să viziteze acele tărâmuri, şi să vadă de unde veneau sticlele, capetele de undiţă...şi cheia aceea ruginită pe care o studiase cu atâta grijă. Poate că într-o zi îşi va deschide ochii ca să vadă... Şi-atunci avea să fie om...

COPACUL

Lângă o Pădure Adâncă, trăia o Broscuță Țestoasă ce se considera foarte înțeleaptă. Noaptea privea cerul înstelat și se întreba ce erau acele globuri de foc care pluteau în văzduh. Nu avea însă cine să-i răspundă...și asta o mâhnea. Mai avea și alte întrebări, cu privire la drumul norilor, la bătaia vântului sau la fulgii de nea. Și uneori se gândea cum ar fi fost să-și părăsească carapacea și să plece într-o lungă călătorie, până la capătul lumii.

-Dar la ce-ți folosește să afli toate lucrurile astea? O întrebă cu mirare, buna ei prietenă, Mierla.

-Nu știu nici eu...dar m-am plictisit să trăiesc aici.

-Ești o ciudată, draga mea! Eu una nici că aș pleca vreodată de-aici... Unele surate de-ale mele călătoresc toamna spre sud și vin de-acolo primăvara cu o tolbă de povești. Dar eu nu știu dacă să le cred sau nu...

-Și ce-ți povestesc? Ți-au spus de unde vin norii și ce-i cu globurile de foc de pe cer?

-Nu!! Cred că asta nici ele n-o știu...

Broscuța rămase dezamăgită și-și promise că avea să găsească singură un răspuns la toate acestea.

Într-o dimineață un fluture poznaș, auzind de visele animăluțului, se gândi să se amuze nițel și i se puse pe carapace.

-Mi-a spus Mierla că vrei să afli secretele lumii, îi spuse dânsul cu un aer șugubăț.

-Și ce-ți pasă ție? Întrebă broscuța morocănoasă.

-Poate că te-ar interesa legenda Copacului Cunoașterii, pe care am auzit-o de la niște călători...

-Ce legendă? Care copac?

-Se spune că cel ce gustă din fructele lui devine înțelept precum regele Solomon.

-Cine mai e și ăsta? Se miră broasca.

-Nu contează, important e că porțile minții ți se vor deschide și vei ști totul...

Micuța creatură deveni foarte interesată de povestea fluturelului și-l îndemnă să-i dea tot soiul de amănunte. Cum putea ajunge la acel copac, unde era și dacă mai fusese cineva acolo.

-E greu de ajuns, spuse dânsul, legenda zice că e păzit de niște cai fermecați

cu străşnicie, ca nimeni să nu-i culeagă fructele.

-Şi unde e drumul spre copac? Vreau să pornesc de îndată...!

-Vezi poteca aceea? Întrebă fluturele, arătându-i o cărare la întâmplare. La capătul ei este copacul acela... Dar e departe tare... Trebuie să străbaţi munţii aceia înalţi, de nu li se vede vârful şi să treci de Pădurea Întunecată, din care nimeni n-a ieşit viu până acum.

-Nu mi-e teamă, spuse broasca şi porni la drum.

Fluturele rămase în urma ei, râzând cu poftă de naivitatea acesteia. Dar broscuţa nu-l auzi, mergând înainte, abia ducându-şi carapacea grea. Şi astfel călători ea, zile în şir, odihnindu-se doar când simţea că nu mai poate înainta de oboseală şi hrănindu-se cu ce apuca. Câteva săptămâni trecură astfel... Stelele prietene o vegheau de sus, arborii o protejau de razele soarelui iar izvoarele îi astâmpărau setea când căldura devenea prea puternică.

-Unde te duci? O întrebă mierla, zburând în jurul ei. Fluturele ăla e mincinos fără pereche... Pe semne a vrut să râdă de tine şi de asta a scornit povestea aia, cu Copacul Cunoaşterii!

-Dar poate că e ceva adevărat în toate astea, spuse broscuţa cu încăpăţânare. Trebuie să mă duc să văd...

Acum, pădurea lor se termina iar munţii înalţi se ridicau înaintea ei, ca un zid de cetate.

-Mai bine renunţă, o sfătui pasărea. Vei muri cu siguranţă...

Dar broscuţa o luase din loc deja iar Mierla, dezamgătă, se întoarse în lumea ei. După ce călători vreme îndelungată, printre stânci şi prăpăstii, curajul începu să o părăsească.

-Dacă n-aş avea carapacea asta, aş putea să merg mai repede, îşi spuse ea.

Până atunci nu se mai gândise la asta. I se păruse mereu firesc, ca broscuţele să aibă carapace, aşa cum păsările aveau aripi. Acesta o făcea să se simtă în siguranţă, la adăpost de restul lumii. Acum însă, scutul de pe spate mai mult o incomoda decât o proteja. Avea mult de mers şi trebuia să se mişte liber... Cu această hotărâre în suflet, îşi părăsi carapacea dragă şi o lăsă undeva la marginea drumului. După ceva vreme însă, prinse să i se facă teamă, căci se simţea mică şi singură fără căsuţa ei. Vântul aspru al muntelui o lovea din toate părţile şi n-avea unde să se adăpostească.

Dar Broscuţa îşi continuă drumul şi după ce trecu de munţi, poposi la marginea Pădurii Întunecate. Temătoare, privi în spate, la cărarea ce părea fără capăt şi-şi dădu seama că ajunsese prea departe, ca să se mai întoarcă. Cu paşi mici îşi reluă călătoria, străduindu-se să nu se lase înfricoşată de umbrele ce se ridicau din ţărână. O ploaie deasă se porni din senin dar broscuţa nu-şi încetini mersul.

-Vino cu noi! O chemau spectrele agățându-se de ea.

-Dați-mi pace! Strigă micuța.

Mai avea puțin și ieșea din pădure. Nu trebuia să se oprească, căci dacă făcea asta, umbra avea să o cuprindă și să o adoarmă pe vecie. În jurul ei erau împrăștiate mormane de oase ce aparținuseră unor viteji ce încercaseră să străbată Pădurea Neagră pe caii lor iuți.

Îi era tot mai greu să umble prin acea pâclă deasă. Clătinându-se, se sprijini de un arbore și-și spuse că îi sosise ultima clipă. O geană de lumină îi atinse însă pleoapa grea. Mirată, broscuța privi către lumina călăuzitoare și o porni din nou. Acolo era copacul pe care-l căuta, ceea ce-și dorea... Avea să vadă unicornii ce-l păzeau și să știe tot ce trebuia să știe, fiindcă acela era finalul poveștii ei.

-Am ajuns, șopti animăluțul grăbindu-și piciorușele firave. Încă puțin!

Lumina devenea tot mai puternică, aproape că o orbea. Fermecată, își deschise larg ochii în care se reflecta un soare uriaș.

-Ce... Ce-i asta? Se minună ea.

Nu era nici urmă de copacul cunoașterii. În fața ei se întindeau doar niște dealuri verzi, scăldate în lumina răsăritului. Un sentiment copleșitor se născu în inima Broscuței ce-și văzuse moartea cu ochii în codrul întunecat. Nicicând nu mai admirase un asemenea soare și nu fusese mai bucuroasă. Era ca și cum ar fi renăscut în acea clipă și nici că mai simți lipsa carapacei. Ostenită, căută un ochi de apă, să se spele pe față ca să se mai învioreze. Când se aplecă, descoperi că arăta altfel.

-Ce...ce-i asta? Murmură ea privindu-și labele transformate în mânuțe.

Soarele se ridica tot mai sus, dezvelind un chip bălai de copilă...

CASA VISELOR

Într-o căsuţă din bârne, la marginea unei păduri, trăia o fetiță, împreună cu tatăl ei, ce era paznic. Mamă nu avea iar tatăl refuzase să-i povestească prea multe despre femeia ce plecase cu mulţi ani în urmă şi nu se mai întorsese. Într-o zi când micuţa îl întrebă unde se afla mama ei, bărbatul se încruntă, începând o poveste lungă şi încâlcită pe care la un moment dat nici el însuşi nu mai reuşi să o descurce.

-Dar ea nu ştie că ne este dor de dânsa? Întrebă Ana, căci acesta era numele fetiţei noastre.

-Sunt sigur că ştie, zicea el cu mâhnire. Dar mă îndoiesc că se va mai întoarce vreodată...

Dar fetița nu se lăsă descurajată de vorbele tatălui său și continuă să creadă că, într-o zi, o va revedea pe cea care-i dăduse viață. Uneori o visa: o vedea plimbându-se prin pădurea cu frunze aurii; nu reușea să-i zărească fața dar putea să afirme că era frumoasă, fiindcă nu existau mame urâte pe lume.

-Mâine seară voi veni şi te voi lua cu mine, îi spuse femeia necunoscută într-o noapte.

A doua zi, tatăl ei, văzând-o neliniștită, bănui imediat că ceva ciudat se întâmplase și fata îi povesti visul.

-Astea-s doar nişte năluciri draga mea, îi spuse el, auzind istorisirea. Mama ta nu se va mai întoarce niciodată...

-Ba da, repeta fetiţa îmbujorată, ştiu că va veni... Vei vedea că va veni..şi-atunci vom fi din nou împreună.

-M-aș bucura să fie așa, spuse el întristându-se, dar nu se poate.

Dar Ana nu încetă să spere și când soarele se apropie de orizont, fetiţa se duse la poartă, cu ochii la drumul pe care trebuia să vină cea care o părăsise cu atâta timp în urmă. După o lungă aşteptare, se auzi un tropot de copite, dar cu toate astea, nu se vedea nici țipenie.

-Ce se aude? se întrebă copila uitându-se în jur.

Tropotul suna acum mai aproape dar cu toate acestea drumul continua să rămână pustiu.

-Ce-o fi oare? Se minună ea înaintând. Nu văd nimic...

Caii invizibili scoaseră un nechezat iar atunci, micuţa căpătă convingerea, că într-adevăr, ceva sau cineva se afla la capătul drumului ce ducea în pădure. Ce era acel ceva însă, nu-şi putea da seama. Cu inima bătând, Ana o porni spre pădure, încercând să vadă ceva, prin praful ridicat de vântul ce bătea către ea

cu furie.

Dar deodată vântul se potoli şi o trăsură trasă de doi cai negri apăru treptat din norul de colb.

-Oare ce-o fi asta? bâigui ea, căci nu mai văzuse caleşti până atunci.

Portiera trăsurii se deschise, fetiţa înţelegând din asta, că era invitată să urce. Fascinată, făcu ceea ce i se cerea, amintindu-şi prea târziu de vorbele tatălui ce o avertizase să nu aibă încredere în străini. Pe pernele trăsurii o aştepta însă o doamnă, frumoasă cum nu mai văzuse.

-Ţi-am zis doar că voi veni după tine, nu? îi zise femeia zâmbind, iar Ana îşi dădu seama dintr-o dată, că ea era făptura din vis.

-Dumneata eşti mama mea? spuse fetiţa cu sfială, deoarece nu se aşteptase ca mama ei să aibă o înfăţişare atât de impunătoare.

Doamna dădu din cap, jucându-se cu colierul de perle ce se asorta cu rochia lungă, de mătase albă.

-Să mergem, spuse dânsa şi-n acelaşi moment caii o luară la galop, de parcă i-ar fi putut auzi gândurile.

O vreme, fetiţa îşi studie mama în tăcere, cugetând că era într-adevăr foarte tânără şi mult mai frumoasă decât şi-o închipuise. Necunoscuta, observându-i privirea, îşi întoarse capul spre ea, surâzându-i.

-Mi-a fost foarte dor de tine, îi spuse ea, dar...am vrut să creşti departe de mine...şi să ai o viaţă obişnuită, ca orice copil din Lumea Oamenilor.

Tăcerea se lăsă din nou, şi copila îşi aruncă ochii pe fereastră, surprinsă să observe că arborii pe lângă care treceau arătau de parcă ar fi fost desprinşi dintr-un basm.

-Unde suntem? Vorbi fetiţa, începând să se teamă.

Drumul se unduia printre copacii misterioşi, în care locuiau animale ciudate cu zeci de ochi.

-Mi-e frică! Strigă ea, răsucindu-se spre doamna cu colier de perle. Lasă-mă să mă întorc!

Trăsura se îndrepta acum spre turnurile de sticlă ale unui oraş misterios.

-Mai avem puţin şi ajungem, o linişti doamna cu glas blând.

După câteva clipe, trăsura se opri la intrarea unui turn iar doamna îi făcu

fetiţei semn să coboare. Micuţa se dădu jos, urmând-o cu paşi şovăielnici pe femeia ce păşea sigură pe ea în locuinţa-i stranie. Înăuntru, totul sclipea de curăţenie: covoarele răspândeau un parfum suav de conuri de brad iar oglinzile îi arătau imagini fermecătoare.

-Cred că eşti flămândă, spuse doamna, conducând-o într-o încăpere ce semăna cu o bucătărie.

Ana se aşeză la masa de sticlă din mijlocul camerei, uitându-se uluită la rafturile ce se iveau din pereţii crem.

-Miroase a scorţişoară şi a vanilie, spuse ea închizând ochii. Ce plăcut!

Mirosurile o purtau către un loc primitor, încălzându-i sufletul.

Doamna cea frumoasă puse un vas pe un obiect ce arăta ca un aragaz, începând să amestece.

-Voi pregăti nişte ciuperci cântătoare, explică ea, deschizând un dulăpior.

-Ciuperci cântătoare? întrebă Ana uimită, deoarece nu mai auzise de un astfel de preparat culinar.

Femeia dădu din cap, mărunţind ciupercile şi aruncându-le în vasul aşezat pe aragaz.

-Înainte aveam slujitori care făceau toată treaba în casă, zise ea.

Fetiţa observă că femeia îşi pierduse veselia de la început, părând preocupată de ceva.

-Dar acum te am pe tine, spuse ea aşezându-i în faţă o farfurie plină cu un sos apetisant, în care pluteau bucăţele roşii de ciupercuţe.

Fetiţa luă o lingură din acea mâncare ce mirosea atât de îmbietor. Ciupercuţele începură însă să ţiuie, făcând-o să scape lingura din mână.

-Aşa fac ele, spuse ea, ca să te impresioneze... O să te obişnuieşti în cele din urmă...

Fetiţa privi ciupercuţele ce începuseră să cânte voioase pe mai multe voci, înghiţind în sec.

Doamna surâse slab, amintindu-şi că avea ceva important de făcut şi că trebuia să plece.

-Ma întorc repede, îi spuse ea fetiţei, mângâind-o pe părul bălai.

Ana clipi repede, întorcându-se iar spre farfuria cu ciuperci cântătoare.

-Ce mă fac acum, bombăni ea. Mi-e o foame de lup....dar nu pot să mănânc aşa ceva.

Aruncând lingura cât colo, fetiţa prinse să scotocească prin sertarele şi dulăpioarele lipite de pereţi dar nu găsi decât buruieni urât mirositoare, cutii

cu scorţişoară şi tot felul de obiecte cărora Ana nu reuşi să le găsească nici o întrebuinţare practică. O sticlă parfumată, umplută cu un praf sclipitor îi sări în ochi.

-Ce-i asta? Murmură ea.

-E praf de stele, îi răspunse o voce piţigăiată.

Fetiţa se răsuci pe călcâie, văzând o femeie cu păr albastru aplecându-se spre ea.

-Tu cine mai eşti?

-Scuză-mă, n-am vrut să te sperii, spuse femeia. Eu sunt Ina, slujnica doamnei Cristal.

-Credeam că nu mai are slujitori, îşi aminti fetiţa.

-Eu sunt singura ce nu a părăsi-o, zise Ina zâmbitoare. Stăpâna e o femeie destul de... greu de...suportat...

-Dacă te aude?! Se sperie fetiţa, gândind că slujnica era destul de slobodă la gură.

-Nu cred, a fost chemată de conducător...

-De conducător? Se îngrijoră Ana. Are...vreo legătură cu venirea mea?

-Se poate, spuse Ina. Nimeni nu a fost prea încântat că Doamna Cristal te-a adus aici... Desigur, eşti pe jumătate zână, dar totuşi...

Fetiţa căzu pe gânduri, începând în sfârşit să înţeleagă câte ceva. Ina îi întinse o prăjiturică, îndemnând-o să o mănânce.

-Uite, cred că asta o să te sature, zise ea, în timp ce fetiţa, înfometată, devora ciudata prăjitură cu gust de pui.

-Ţi-a plăcut?

Ana dădu repede din cap. Slujnica o conduse în camera ei, povestindu-i pe când străbătea culoarele întortocheate despre Doamna Cristal.

-Ea e paznica Casei Viselor, spuse ea, iar asta vei fi şi tu când vei mai creşte... Doamna Cristal e o femeie cu un suflet bun dar, de când s-a îndrăgostit de acel muritor ce ţi-e tată nu mai are linişte...

Camera în care avea să doarmă fetiţa era spaţioasă. O oglindă acoperea unul din pereţi şi Ana, apropiindu-se de ea, observă o pădure de brad apărând din adâncu-i.

-Ce vezi?

-Brazi, spuse ea mirată. De ce mă întrebi?

-Fiindcă eu nu am puterea asta...de a zări lumile de dincolo... Numai o paznică

a Casei Viselor o poate face...

Fetiţa nu o mai întrebă nimic, deoarece, ochii îi fugiră către fereastra largă prin care se zăreau norii şi nişte baloane însoţite de păsări albe.

-Ce frumos, spuse fetiţa.

-Da, locuitorilor Oraşului Zânelor, le place foarte mult să se plimbe cu balonul, surâse Ina. Am încercat şi eu o dată... Tu ai zburat vreodată cu balonul?

Fetiţa nu răspunse, gândurile călătorindu-i către tatăl ei. Cât de încântată ar fi fost, dacă ar fi putut să-i arate şi lui toate acele locuri mirifice! Probabil că sărmanul o căuta disperat iar ea...

-Tata...a fost vreodată aici?

-Nu, clătină din cap Ina. Cum crezi? Muritorii de rând n-au voie să intre aici... Doamna Cristal nu i-a spus niciodată ce era ea cu adevărat, fiindcă dacă ar fi făcut-o, l-ar fi pus pe tatăl tău în primejdie.

Fetiţa rămase tăcută iar Ina se strecură afară din cameră. Noaptea veni iar globuri de lumină se aprinseră, plutind către stele. Simţindu-se singură, fetiţa începu să cânte un cântecel, întrebându-se când avea să se întoarcă acasă. Da, a doua zi, avea să o întrebe pe doamna cea frumoasă când avea să poată să plece la tatăl ei, înapoi în lumea oamenilor. Şi-apoi totul va fi ca înainte: se va duce din nou la şcoală, se va întâlni cu prietenii şi poate că le va povesti chiar cele prin câte trecuse. Ce se vor mai mira ei, când le va spune despre minunăţiile pe care le văzuse în acel tărâm îndepărtat!

Astfel că în dimineaţa următoare, micuţa îi puse mamei întrebare ce o chinuise toată noaptea. Când auzi ce dorea fiica ei să ştie însă, Doamna Cristal se posomorî, răspunzându-i că niciodată nu avea să-şi mai revadă tatăl.

-Dar vreau să plec, zise ea plângând. Mi-e dor de casă!

-Curând te vei obişui aici, spuse ea, şi nu-ţi va mai fi dor de cei de acolo...

-Aşa este, interveni şi Ina, Oraşul Zânelor, e fermecător, ai să vezi că vei căpăta drag de dânsul... Şi-apoi nu-i asta ce ţi-ai dorit? Nu ţi-ai dorit tu mereu să-ţi revezi mama?

-Ba da, recunoscu ea lăsând ochii în jos.

În următoarele luni, fetiţa învăţă lucruri noi, vizitând minunatul oraş. Ina o plimbă cu balonul, arătându-i oraşul de sus iar Doamna Cristal îi dădu lecţii despre cum trebuia să se poarte o zână. Dorul de casă se mai şterse, pe măsură ce se obişnuia cu noile locuri. Cu toate acestea, fetiţa tot nu reuşea să o privească pe frumoasa femeie ca pe o mamă, fiind tentată să o considere un fel

de prinţesă din basme cu care ar fi vrut să semene. Oglinda din camera ei, nu-i mai arăta nimic iar fetiţa începuse să creadă că acea pădure de brad nu era decât în mintea ei.

Când Ana se făcu mai mare, doamna se hotărî să-i arate Casa Viselor. Entuziasmată, fata primi, curioasă să vadă ce anume era acel loc despre care auzise atâtea.

-Uite acolo e, spuse doamna în timp ce zbura, urmata de fiica ei ce se prinsese de spatele unei păsări uriaşe.

Un glob imens, strălucea ca un soare, prins de cerul albastru: inima tărâmului zânelor.

-Se spune că are o putere de neimaginat...puterea de a preface dorinţele în realitate... Cei aleşi însă nu vor mai părăsi niciodată acest sălaş, fiind sortiţi să trăiască veşnic.

-Veşnic, murmură fata, trebuie să fie frumos să poţi să trăieşti veşnic...

-Nici măcar zânele nu se pot lăuda că trăiesc veşnic... Chiar şi noi murim, după multe milenii.

Anii treceau, iar fata ce crescuse, se simţea tot mai singură. Doamna Cristal îi zâmbea mereu, arătându-i noi minuni. Ana ajunsese să-i semene foarte bine: parul bălai şi-l împletea, agăţând în el perle iar de îmbrăcat se îmbrăca numai în alb, la fel ca mama ei. Cu toate acestea, inima ei era în altă parte, departe de oraşul cu turnuri de sticlă, în adâncul oglinzii ce-i arăta din nou pădurea de brad peste care venise acum iarna.

-E ciudat, îi spuse ea Inei ce vroia să ştie de ce era atât de tristă, de la o vreme mă tot gândesc la lumea oamenilor...şi aş vrea să mă întorc.

-Nu trebuie să spui asta, o certă ea. Ce să cauţi acolo? Aceea nu mai e lumea ta... Ce tot îţi trece prin minte?

-Cei de aici sunt atât de diferiţi de mine, zise ea. Nu cred că voi ajunge niciodată să mă înţeleg cu ei...

Doamna Cristal rămase indiferentă când Ina îi povesti despre dorinţa fetei de a pleca.

-Poate n-ar fi trebuit să o aduc aici, zise ea, ce ştiu eu... Am avut multe îndoieli...dar...mă simţeam singură şi-mi doream să o ştiu lângă mine.

-Dar nu vă e teamă...că s-ar putea să plece?

-Inima ei de muritor o face să-şi dorească asta... Dar va vedea că nu există loc de întoarcere şi-atunci va deveni o Paznică a Casei Viselor, la fel ca mine.

-De unde ştiţi asta?

-Fiindcă am iubit un om, spuse doamna.

Ana se uita tot mai mult în oglindă, părându-i-se că zăreşte printre brazii înveşmântaţi în zăpadă o căsuţă cu acoperiş smălţuit. De câteva ori zări şi un tânăr brunet, ce, presupuse ea, locuia în acea căsuţă. Ore în şir îl urmărea umblând prin nămeţi, dorindu-şi să poată să-i atragă cumva atenţia.

Într-una din zile chiar, tânărul se apropie extrem de mult de oglinda ei iar fata, bucuroasă, încercă să-l strige.

Uimit, părându-i-se că auzise un glas chemându-l, bărbatul se uită cercetător la râul ce curgea printre nămeţi.

-Şi totuşi, murmură el.

Glasul se auzi din nou şi de data asta, tânărul se convinse că nu auzise doar vocea vântului.

-Ce o fi? se frământă el, amintindu-şi poveştile pe care le auzise de la bunica lui.

-Mă auzi? îl întrebă ea, văzându-i nedumerirea.

-Cum se poate? Şopti el lăsându-se în genunchi, în zăpadă.

-Poate că dacă-mi voi închide ochii, îşi zise ea într-o seară, şi-mi voi imagina că sunt dincolo, voi reuşi să trec pragul...

Mâna tremurătoare i se întinse spre oglinda ce se tulburase, străpungând suprafaţa lucioasă. Părul lung i se despleti, când uşa către lumea fermecată a zânelor se închise în urmă-i; în timp ce se rostogolea în zăpada, Ana, înţelese că visul i se îndeplinise şi că reuşise să se întoarcă în tărâmul ei. Fericită zâmbi, amintindu-şi frânturi din copilăria-i fericită, petrecută cu tatăl ei, de care-i era atât de mult dor. Somnul o legăna, îngheţându-i trupul, neînvăţat cu frigul.

Cel ce-o găsi cufundată în nea, ca într-un linţoliu, fu tânărul ce locuia în căsuţa păzită de brazi. Gândind că descoperise o zână, bărbatul o duse acasă la el iar căldura plăcută a focului din vatră, o aduse pe fiica Doamnei Cristal la viaţă. Apoi, ca în orice poveste...sau ca în orice vis, tânărul o luă pe Ana de soţie, deoarece o astfel de fiinţă minunată, el nu mai văzuse până atunci.

Anii însă trecură peste pădurea de brad, bărbatul îmbătrâni dar frumoasa-i soţie era tot tânără, la fel ca atunci când o găsise în pădure, ca şi cum timpul nu ar fi existat decât pentru el. Uneori o invidia pentru acea calitate, gândindu-se cu teamă la moartea ce avea să vină în curând. Ana îşi rememora clipele petrecute alături de el, întrebându-se când se scurseseră toate acele decenii.

-Tu nu eşti ca noi, îi zise el o dată, uitându-se cu frică la dânsa. Ce fel de femeie eşti tu, fiinţă ce nu îţi pierzi frumuseţea?

În acea seară, Ana ieşi în curtea peste care se aşternuse din nou iarna, părându-i-se că aude glasul mamei ei.

-Voi veni şi te voi lua cu mine...

Un fulg i se aşeză pe mână, topindu-se după câteva momente. Cuvintele bărbatului îi tot răsunau în urechi, făcând-o să-şi dorească să se reîntoarcă, acolo în oraşul cu turnuri de sticlă, unde o aştepta Doamna Cristal. Nu mai putea rămâne în lumea oamenilor, acum înţelegea asta şi se simţea singură. Ar fi vrut să-şi reîntâlnească părinţii, să se simtă în siguranţă, într-un loc pe care să-l poată numi acasă.

Întristată, Ana îşi închise ochii iar când îi deschise, se trezi uimită în faţa oglinzii misterioase ce-i arătase de atâtea ori pădurea de brazi.

-Un vis? zise ea, având impresia că tocmai se deşteptase dintr-un lung somn.

-Oglinda ţi-a arătat adevărul, îi explică Doamna Cristal. Tu nu mai aparţii lumii aceleia, oricât de mult ţi-ai dori... Dar inima ta este de om...iar această inimă de om te făcea să-ţi doreşti ceea ce e trecător. Nu vreau însă să te opresc... Dacă mai vrei să te întorci acolo, spune-mi şi te voi lăsa să pleci.

Fata ridică ochii spre mama ei, spunându-şi că niciodată nu o mai simţise atât de aproape de sufletul ei. Mereu o văzuse ca pe o creatură ciudată, ce nu o putea iubi...dar acum ştia că şi mama ei avusese aceleaşi îndoieli ca şi ea, atunci când se îndrăgostise de un om. Zâmbind, fata o îmbrăţişă pentru prima oară în viaţă, mulţumindu-i.

Fericită cum nu mai fusese nicicând, zburând pe aripile unei păsări, Ana se îndrepta către Casa Viselor. Şi era din nou acasă în pădurea de brad iar tatăl ei îi spunea poveşti, ca-n fiecare seară... şi prezentul era una cu trecutul. Casa Viselor îşi deschise porţile primind-o iar fata pricepu că nicicând nu avea să mai piardă nimic.

CEA DE DINCOLO

Undeva, pe o mică lună albastră a unei planete moarte, trăia un duh înzestrat cu nenumărate trupuri, ce-şi aveau existenţa în alte lumi. Duhul le cunoştea numele şi le putea privi în vis: unele trupuri erau frumoase, altele mai urâte şi mai pipernicite, însă toate îi erau de folos, căci prin ele, spiritu-i se înţelepţea. Nu ştia când avea viaţa să i se încheie şi nici dacă mai erau şi alte duhuri asemeni lui, dar nu se gândea prea mult la asta. Şi aşa zilele treceau: planeta moartă îi veghea cerurile, întunecată şi sumbră, atât de diferită de micuţa lună albastră, înveşmântată în flori şi păduri de azur. Într-o bună zi însă, ceva ciudat i se întâmplă: într-un vis îi apăru un chip de femeie, pe semne un nou trup, născut undeva departe şi în mod ciudat, se simţi tulburat de acea făptură. O privea cum trebăluia prin casă, în vreme ce afară ningea şi i se părea că acela era locul lui. Avea impresia că luna lui albastră nu era decât un vis, pe când în acea primitoare casă îi era sălaşul.

-E doar un trup, printre atâtea altele, îi spuse sumbra planetă, uită... Dacă te vei gândi la asta, trupul se va trezi şi nu vei mai fi liber...

-Şi ce-i cu asta?

-Vei muri...căci soarta-ţi va deveni soarta trupului tău.

Duhul se mâhni, căci nu dorea să moară. Iubea atât de mult luna aceea şi nenumăratele-i chipuri! Cu toate acestea, nu se putu împiedica să nu mai privească din când în când către acea casă. Femeia aceea cu păr arămiu şi ochi negri era fericită căci putea să alerge, să iubească şi să-şi facă prieteni, în vreme ce el vieţuia ca un pustnic, acolo, pe luna lui pustie.

-Ce ciudat, îşi spuse Maria într-una din nopţi, căci aşa o chema pe necunoscută. Oare de ce tot visez lumea aceea albastră ?

Nu pricepea ce se petrecea cu ea, însă i se părea că trebuia să-şi aducă aminte de ceva important, ceva ce uitase cu mult timp în urmă.

-Ce-o fi oare? se frământa ea.

Care era oare rostul trupurilor? se întreba duhul, uitându-se într-o oglindă ce-i arăta chipul Mariei. Nu se gândise niciodată la asta, fiindcă nici nu-i trecuse prin cap până atunci că şi trupurile trebuiau să aibă un scop. Acum însă tot cugeta la asta, şi nu reuşea să-i dea de capăt.

Şi zile lungi trecură... Femeia din oglindă căpăta tot mai multă putere pe măsură ce timpul trecea... Aproape că nici nu mai ştia exact unde se afla: era el acolo, pe luna albastră, sau în casa femeii din vis? Până atunci, acum înţelegea asta, îşi tot căutase adevăratul trup, fără să-l găsească. Jumătate din el trăia în luna albastră, jumătate în cealaltă lume. Era ca şi cum ar fi dormit;

tot încerca să se deştepte dar nu reuşea. Planeta sumbră sub care se născuse îi şoptise că avea să moară dar nu-i mai păsa de asta, căci devenise deja cea de dincolo.

-Asta era lumea mea, îşi zise, admirând planeta moartă ce se rotea în înalt.

Curând avea să piară, dar ştia că până la a-şi găsi trupul el, omul din luna albastră, nu fusese decât vis. Acum putea simţi, putea decide şi iubi.

-Mare greşeală faci, necugetatule! îi spuse planeta. Trupul ţi s-a deşteptat şi va trebui să părăseşti luna albastră!

-Nu-mi pasă... Acum ştiu cine sunt...

Zâmbind, duhul privi în sus, simţindu-se pentru prima dată viu.

-Iar moartea este preţul vieţii..., mai şopti el, înainte să se risipească în vânt.

Tăcută, planeta veghea cerurile lunii albastre, tristă în singurătatea ei, căci unicul ei prieten o părăsise. Avea să vieţuiască astfel încă un secol, până când un alt duh avea să apară.

-Pe curând prietene! mai spuse ea cu mâhnire, înainte de a apune.

COMOARA ZÂNELOR

De când auzise legenda comorii păzite de zâne, Ioan nu se mai gândea la nimic altceva. Sătenii îi spuseseră să-şi ia gândul de la acea poveste, căci toţi cei ce le zăriseră pe măiestre muriseră sau îşi pierduseră mintea. El însă se jura că avea să aibă noroc, fiindcă aşa îi prorocise bunica atunci când împlinise 14 ani.

-Tu, nepoate, vei vedea cu ochii tăi bogăţiile ascunse de iele şi multă bucurie vei avea atuncea.

Nimeni cu toate astea nu-l credea şi de la o vreme chiar, începuse prin sat să umble zvonul că judecata flăcăului se cam rătăcise. De asta, prietenii din copilărie începuseră să-l ocolească şi să şuşotească între ei atunci când îl întâlneau pe uliţa satului.Unii, mai răi de gură, îi strigau fel şi fel de batjocuri, ca să-l facă să uite de visul lui.

-Uite-l şi pe prinţul căutător de comori! Pare cam mâhnit sărmanul de el! L-o fi fermecat vreo zână!

-Râdeţi voi, dar când voi merge în caleaşcă ca un boier şi voi bea din pocale de argint, nu veţi mai zice aşa!

-Auzi la el, pocale de argint! Râdeau ei. Să nu uiţi de noi, să ne chemi la palat, să ne veselim cum se cuvine!

După o vreme, până şi părinţii lui, nişte oameni cu frica lui Dumnezeu, începură să se teamă că fiul lor vorbea prăpăstii şi că nu avea niciodată să fie un om întreg. Ioan mergea de cum se însera în pădure, ca să caute comorile şi tot rătăcea pe coclauri până în zori, când se întorcea acasă să se odihnească. Nici ameninţările tatălui, nici bocetele mamei nu-l putură convinge să lase acea cale ca să fie în rândul lumii.

-Dar nu vezi, se plânse maica lui, că te-ai făcut de râsul satului? Comorile alea nu sunt decât nişte închipuiri de-ale bătrânilor! Cine mai crede aşa ceva?

-Ba nu sunt, buna mi-a spus...

-Buna ta nu mai era de multă vreme în putere... Cine ştie ce i s-o fi năzărit...

-Nu, era o femeie înţeleaptă şi ştia ea ce ştia...

Comoara însă era de negăsit şi după un timp, şi el prinse să se îndoiască că ar fi fost mai mult decât o scorneală. Cei ce se juraseră că văzuseră focuri în pădure pieriseră şi nu mai era nimeni care să mai descurce acea taină. Descurajat şi obosit, Ioan hotărî să se oprească din căutări.

Era ultima noapte în care avea să mai păşească pe acel drum. Luna era înceţoşată, ca şi cum s-ar fi oglindit într-o apă tulbure, iar copacii de întuneric

îi ţineau de strajă. Poteca umblată avea să-l ducă la poiana unde se zvonea că se afla comoara vrăjită. Liniştea era curmată doar de zgomotul paşilor lui... Nu avea nicicând să mai zărească aurul ielelor, să se plimbe în caleaşcă de diamant sau să soarbă din pocal de argint, aşa cum îi fusese visul. Ajunsese de batjocura tuturor şi nicio fată nu avea să-l mai ia in seamă. Sărmanul se întristă foarte când îşi aminti vorbele celorlalţi.

-Chiar dădui în mintea copiilor, spuse el cu obidă, au dreptate ei... Cine ar mai crede o astfel de năzbâtie...? Numai un copil fără de minte...

O adiere îl atinse, deşteptându-l şi făcându-l să privească în jur. Vântul îi mângâie obrazul, ca o femeie nevăzută.

-Năluciri! Murmură el.

In acea clipă, o umbră trecu cu iuţeala unui gând pe lângă dânsul. Cu inima cât un purice, Ioan încetini paşii, neputându-se dumiri ce fusese. Fusese oare duh sau animal? Fiară aşa iute nu mai pomenise, aşa că cugetul îi zbură spre iele.

-Să fie asta...? şopti flăcăul pentru sine.

De îndată izgoni gândul, spunându-şi că pe semne îşi închipuise totul. Când umbra se ivi ceva mai departe totuşi, picioarele-i o urmară, umblând ca singure. Teamă tot îi mai era, dar ceva ca o vrajă îl îndemna să meargă mai departe. Curând avea să ajungă în poiana comorilor, curând avea să atingă cu mâinile lui aurul cel mult dorit... Umbra se ascunse după un copac cu un truchi gros şi scorburos şi vântul se opri.

-Am ajuns? se întrebă flăcăul ca trezit din somn.

Se afla ceva acolo, îndărătul copacului ce părea a domni peste toată pădurea cu ramurile-i falnice. Un pas şovăielnic...şi încă unul...şi ajunse... Atunci îşi dădu seama că în trunchi se conturase un soi de uşă...

-Aici e...comoara? suflă el apropiindu-şi ochiul de gaura cheii.

Nu văzu decât o lumină iar asta-l făcu să cugete la bogăţiile aflate înăuntru. Era primejdios să le înfurie pe zâne dar gândul la palatul de aur şi curiozitatea îi alungară frica. Mâna-i pipăi lemnul aspru...şi cu o opintire, deschise uşa.

-Bine-ai venit străine..., suflă vântul.

Ochii flăcăului se umplură de lumină. Răsărea soarele peste turnurile de sticlă ale oraşului ceresc ce se întindea până la oceanul înspumat. Ioan niciodată nu mai văzuse o asemenea frumuseţe şi inima-i se deschise. Palatul de aur şi caleaşca fuseseră date uitării, căci ceea ce se afla în faţa lui întrecea orice vis pe care-l avusese vreodată. Era şi pasăre, şi nor, şi mare, liber ca aerul, plutind pe deasupra citadelei albe. Îşi întinse braţele, zburând ca un vultur în văzduh, tot mai repede, tot mai repede, către soare.

Când se trezi, primul sunet pe care-l auzi fu foşnetul frunzelor. Câteva raze i se prelinseseră pe faţă, încălzind-o. Îşi deschise cu greu ochii, ca să se uite unde se afla... Se afla culcat la umbra copacului bătrân ce era din nou aşa cum îl ştia, de parcă nimic nu s-ar fi petrecut şi nu mai era nici urmă de poarta prin care trecuse. Nu îi părea cu toate astea rău de nimic, pentru că acum ştia că găsise comoara pe care de atâta amar de ani o căuta. Plin de speranţă, se ridică de jos şi o luă la fugă spre sat. Se simţea uşor cum nu mai fusese vreodată de parcă ar fi prins aripi.

-Comoara! răcni el, dând năvală în casă. Am găsit comoara!

-Ce vorbeşti Ioane? Se deşteptară părinţii.

Dar flăcăul nu răspunse, zâmbind doar cu toată fiinţa lui.

CASTELUL

De secole se tot plimba prin castelul celor nouă porţi. Nu ştia ce făcuse înainte de a ajunge acolo şi nici dacă mai exista ceva în afara zidurilor. Deasupră-i, prin spărturile din tavan, se zăreau corăbii rătăcitoare şi păsări uriaşe ce alunecau în necunoscut. Cu tristeţe privea uşile încuiate, dorindu-şi să le poată deschide. Din nefericire, nu avea cheia potrivită şi nici nu era înzestrat cu destulă putere ca să le spargă. După atâta timp petrecut în faţa lor însă, ajunsese să memoreze fiecare crăpătură a lemnului tare.

-Ce-o fi dincolo? se tot întreba el privind spre cerul întunecat.

Şi într-o zi, descoperi o micuţă libelulă cu aripioare aurii pe una dintre treptele castelului.

-Cine eşti? o întrebă el cercetând-o curios. Şi de unde vii?

-Vin de sus, îi răspunse ea.

-Există ceva acolo? se minună el.

-Sigur că da! râse insecta. Mii şi mii de lumi! Dar tu ce faci aici, nu te plictiseşti?

-Păi...tot încerc să deschid porţile astea şi nu reuşesc...

Libelula privi la uşile uriaşe şi chicoti.

-Păi de ce?

-Nu am cheie, răspunse el îngândurat. Cum să deschid o poartă dacă nu am cheie la ea?

-Ce atâtea porţi? Eu nu am nevoie de porţi, pot să zbor unde vreau...

-Da, dar tu ai aripi...

Libelula se gândi câteva clipe şi apoi vorbi din nou.

-Păi de ce nu-ţi creşti şi tu aripi ca să poţi ieşi de aici?

-Să-mi cresc aripi? Cum să fac asta?

Micuţa creatura nu-i răspunse însă, luându-şi zborul către cer. Astfel, omul rămase din nou singur înaintea porţilor ce refuzau să se deschidă. Acum îşi dorea şi mai mult să evadeze din castelul întunecat...

-Oare cum or fi lumile acelea? Se întrebă el cu mâhnire.

Parcă le şi vedea, reflectate într-o apă fără margini. Era atâta libertate în acele culori vii ce-i inundaseră visul. Ridicându-se în picioare, se uită spre cer, la corăbiile de foc ce navigau în întuneric. Libelula se afla şi ea acolo căci putea să zboare. Înfuriat, se repezi la uşi, zdrobindu-şi pumnii de lemnul neîndurător.

-Deschideţi! Deschideţi! striga el din toţi rărunchii.

Uşile însă rămaseră neclintite. Era condamnat să trăiască astfel, în acel loc sumbru, departe de lumile cereşti. Oricât s-ar fi chinuit nu avea puterea de a sparge porţile şi de a trece dincolo. Plângând de furie, îşi ridică ochii spre cer din nou, părându-i-se că ceva străluceşte în adâncul lui. Dintr-o dată toată mânia i se spulberă, sufletu-i umplându-se de vis. Pe măsură ce aripile-i creşteau, porţile se îndepărtau de el şi deodată înţelese că acele oprelişti fuseseră doar în închipuirea lui. Acum ştia adevărul: el crease şi acele porţi, şi zidurile, şi castelul, căci mintea i se rătăcise iar el căzuse.

FEMEIA-PASĂRE

Se spune că demult într-un regat îndepărtat, oamenii regelui au găsit în pădure o creatură divină, înzestrată cu aripi. Minunata fiinţă fusese încolţită de fiare şi-acum zăcea fără suflare, cu aripile sfâşiate, într-o baltă de sânge. Miraţi, oamenii o duseră înaintea regelui, ce dădu ordin să fie închisă sub pază într-un iatac, până când avea să se vindece.

-Ăsta e un semn trimis de cer, îşi spuse regele fericit. Cu siguranţă că acea fiinţă divină va aduce binecuvântarea asupra noastră şi nicicând nu vor mai fi războaie sau molime pe pământurile noastre...

Femeia înaripată se făcu bine curând dar din cauză că nu cunoştea limba oamenilor, nu reuşi să-i facă pe aceştia să înţeleagă că venise timpul să o lase să plece. Regele chiar, bucuros peste măsură că o astfel de creatură picase în mâinile sale, se jură că nu o să-i mai dea drumul. Femeia înaripată, încercă într-una din zile să zboare pe fereastră, însă paznicii o prinseră, închizând-o de astă dată într-o colivie.

-Da, zise regele frecându-şi mâinile, astfel o vor putea vedea toţi cei ce vor intra la mine în palat...şi tot pământul va afla cât de binecuvântat este poporul meu.

-Dar stăpâne, observară sfetnicii, femeia pasăre nu pare a fi prea fericită, închisă acolo...

-Prostii! Rosti dispreţuitor regele. De îndată ce se va învăţa cu noi, veţi vedea că nu va mai vrea să plece de aici!

Femeia înaripată primea mâncăruri alese dar nici nu se atingea de ele, privindu-le cu frică. Presupunând că fiinţele cerului aveau alte gusturi, regele se dădu bătut.

Şi astfel, creatura divină îşi petrecea zilele, visând la lumea pe care o părăsise. Uneori visa că zboară pe sub un nor cenuşiu, către o bucată de cer ce se zărea undeva, în depărtare. Vântul îi trecea prin plete, lumina o purta cu viteză, către casă. Îi plăcea atât de mult să privească oraşele de sus, uneori chiar poposea pe câte-un acoperiş, privind cu atenţie împrejurimile. Dacă obosea, se culca în copaci, lăsându-se în voia somnului... Acum ştia ce însemna cuvântul libertate: acela era cuvântul ce-i pătrundea acum în vise, ceea ce iubea.

În cele din urmă, femeia pasăre învăţă să vorbească, implorându-şi paznicii în cuvinte stâlcite să o elibereze.

Şi din nou visa bucata de cer de dincolo de norul cenuşiu, locul unde se afla casa şi inima ei. Acolo erau cei ce dormeau în stele, cei ce ţeaseau vise în timp ce priveau omenirea din înalt.

-Lasă-mă să plec, îl rugă ea într-o zi pe rege cu lacrimi şiroindu-i din ochii albaştri.

Dar regele clătină din cap, întorcându-i spatele.

-Îmi pare rău...dar nu pot să fac asta... Nu te pot lăsa să pleci...

Creatura cerului închise ochii, sprijindu-şi capul de zăbrele.

În vise era liberă, în vise putea să atingă cerul acela curat, clar, ca o apă dintr-o altă lume. În vise avea să-şi desfacă aripile de lumină şi-atunci zăbrelele cuştii aveau să se rupă, căci nimic nu putea să înlănţuie o fiică a luminii.

În acea dimineaţă, regele o găsi pe femeia pasăre cu ochii închişi, adormită pentru totdeauna.

-Asta e o nenorocire! Oftă el, chemându-şi slujitorii.

Nimeni nu reuşi să facă însă nimic... Femeia pasăre murise... Sărmanul rege încercase în zadar să închidă cerul într-o cutie.

DOMNIȚA UMBRELOR

Într-un tărâm al florilor, trăia odată un rege cu o fiică nespus de frumoasă, pe care o chema Maria. Din nefericire, prinţesa avea o sănătate destul de şubredă, motiv pentru care îşi petrecuse aproape întreaga existenţă în iatacul ei, ce dădea spre o minunată pădure de stejar. Seară de seară, fata îşi deschidea ferestrele, respirând aerul curat şi admirând copacii asupra cărora se năpustise toamna, visând la o zi când avea să fie liberă.

-Ştii, îi spuse ea într-o seară doicii, am avut iarăşi un vis urât... Am visat un stejar cu frunze sângerii... Şi era ciudat, fiindcă mă încerca sentimentul că în el se ascundea sufletul meu.

-Despre ce tot vorbeşti copilă? se încruntă doica. Nu te mai gândi la astfel de lucruri...

-Dar e adevărat, sufletul meu e închis în acel trunchi... şi ştii ce? Cred că voi muri curând...

-Nu spune asta! o certă femeia speriată de-a binelea. Ce-ar zice stăpânul dacă te-ar auzi vorbind astfel?

Fata însă insista că sfârşitul îi era aproape, repetând că nu voia să moară.

Nici măcar nu ştia ce însemna să alerge, cum era să danseze sau să iubească. Nu, ar fi făcut orice ca să trăiască, să poată să cunoască lumea de dincolo de fereastră. Copacul straniu al morţii îi apărea însă tot mai des, înspăimântând-o.

Într-una din nopţi, avu un coşmar îngrozitor: o femeie cu păr lung şi roşu, ce-i semăna foarte bine îi şoptea la ureche vorbe fără şir, în vreme ce copacul cu frunze sângerii îşi chircea ramurile la fereastra-i.

-Nu, nu vreau, şoptea prinţesa. Pleacă de lângă mine!

-Am venit fiindcă tu m-ai chemat, îi zicea femeia. Nu înţelegi? Eu îţi port chipul... Sunt cea ascunsă... Dacă îmi vei da putere, mă voi trezi şi-atunci vei putea face tot ceea ce ţi-ai dorit...

Prinţesa clătină din cap, simţind cum frigurile o luau în stăpânire. În următoarele zile nu mai ştiu nimic de ea însăşi, trupu-i fiind chinuit de boală în vreme ce femeia cu păr roşu îi bântuia vedeniile, îndemnând-o să renunţe la împotrivire. Niciodată nu avea să mai revadă locurile dragi, pădurea de stejar, căci curând avea să se sfârşească totul.

-Ce vei face? Nu vrei să fii din nou sănătoasă? o întreba umbra. Dă-mi viaţă şi te voi face puternică...

Suflarea fetei deveni grea, în vreme ce rostea cuvântul...

A doua zi, slujitorii o găsiră pe prinţesă în picioare, în dreptul ferestrei, arătând mai frumoasă ca oricând. Uluiţi, ei o înconjurară, punându-i fel şi fel de întrebări.

Când auzi de uimitoarea recuperare a fiicei sale, regele bătu din palme de bucurie, ducându-se să vadă cu ochii lui miracolul.

-Mă simt bine tată, îi zise ea de cum îl văzu intrând, şi pot să-ţi fac promisiunea că nicicând nu voi mai fi bolnavă.

-Cum se poate?

Prinţesa surâse misterios, de parcă ar fi ştiut un secret ce aparţinea numai ei, iar regele nu o mai întrebă nimic.

În acea săptămână, fata, însănătoşită, ieşi pentru prima oară din iatacul ce-i fusese închisoare pînă atunci, alergând în pădurea de stejar. Sorbind viaţa cu nesa, domniţa învăţă în scurt timp să călărească, să danseze şi să facă toate acele lucruri ce-i fuseseră până atunci interzise. Apoape că uitase că fusese bolnavă şi că avusese acel ciudat coşmar în care se profila conturul unui copac cu frunze sângerii.

După câteva luni, regele se hotărî să dea un mare bal în cinstea insănătoşirii fiicei lui, la care fură invitaţi nenumăraţi prinţi din toate colţurile lumii. Prinţesa se îmbrăcase pentru acel eveniment într-o rochie lungă, albă, brodată cu fir de argint, iar în păr îşi prinsese perle; toţi oaspeţii o admirară când o văzură alunecând pe dalele de marmură ale sălii de bal, întrebându-se ce fel de făptură era aceea. Ea le zâmbi, mulţumită, privirile oprindu-i-se asupra unui prinţ cu păr ca neaua ce se uita la ea îngheţat, din colţul său.

-El e venit din ţinutul zăpezilor, îi şopti un curtean, iar femeia care-l ţine de braţ este soţia lui, gingaşa prinţesă a florilor, Crina.

Domniţa se uită cu dispreţ la copila blondă ce o privea cu ochi mari şi puţin speriaţi, din spatele soţului ei. Cu îndrăzneală, Maria se îndreptă către Prinţul Zăpezii întinzând mâna şi întrebându-l dacă nu dorea să danseze. Prinţul se învoi fără prea mult elan, ştiind că ar fi fost nepoliticos să o refuze, iar Crina se retrase şi mai în spate, cu sfială.

-Spune-mi, de ce mă priveai aşa adineaori? îl întrebă ea când muzica prinse curaj. Invitaţii credeau că eşti furios pe mine...

-Nu, clătină el din cap. De ce să fiu supărat pe tine? Nici măcar nu te cunosc.

-Ştii... ba eu cred că te-am mai văzut undeva...

-Nu, sunt sigur că te înşeli, îi spuse el, începând să se teamă de ea, nu cred să ne mai fi văzut.

În tot restul serii, domniţa făcu tot ce-i stătu în putinţă ca să-l farmece pe Prinţul Zăpezii ce părea că vrea să se descotorosească de ea cât mai repede. Furioasă, în următoarele nopţi îşi făcu mii de planuri, deoarece prinţul îngheţat îi luase inima. Cum se poate, îşi zicea ea, de ce să nu mă iubească pe mine? Podoabele pe care le avea, frumuseţea, toate i se păreau nesuferite, fiindcă nu-i serveau la nimic. De câteva ori îl vizită pe prinţ noaptea în vis, cerându-i să vină la ea.

-Îţi voi oferi tot ce-ţi doreşti, îi promise ea cu glas mieros. Nu-ţi va lipsi nimic, doar vino!

Dar bărbatul refuză de fiecare dată, povestindu-i în cele din urmă nevestei lui prin ce trecea şi cerându-i sfatul.

-Dar femeia aceea..., spuse prinţesa speriată, cine este?! Şi cum poate face lucrurile astea?

-Nu ştiu... dar cumva o voi opri...

-Mi-e frică, dacă te voi pierde ce voi face singură?

-Fii pe pace, o linişti el, nicicând nu o voi urma...

În cele din urmă, dându-şi seama că prinţul nu avea niciodată să-i asculte chemarea, domniţa, rănită, jură să se răzbune. Astfel, într-o seară, prin vrăji numai de ea ştiute, femeia o adormi pe mica prinţesă a florilor.

-Aşa, dormi, îi cântă ea la ureche, căci din somnul ăsta nu te vei mai trezi niciodată...

Când îşi găsi în dimineaţa următoare soţia pe jumătate moartă, Prinţul Zăpezii înţelese de îndată că vrăjitoarea cu păr roşu era cea care-i făcuse asta şi ceru sfatul unei bătrâne ce-l crescuse de mic şi care se pricepea la tot felul de descântece.

-Prinţesa va fi eliberată, numai dacă domniţa de fum îşi va pierde puterea..., îi zise descântătoarea.

-Atunci..., spuse el îngrijorat, nu se poate face nimic?

-Ba da, dădu din cap bătrâna, sufletul vrăjitoarei se află într-un copac din lumea umbrelor... Dacă vei reuşi să-l tai, Crina va fi salvată... dar dacă vei da greş, ea va muri.

-Pentru soţia mea, voi face orice...

-Îţi admir curajul, prinţe! zise bătrâna cu sinceritate. Dar să nu crezi că va fi uşor... Copacul va face tot ce-i va sta în putere să te oprească.

Înarmându-se cu sfaturile bătrânei, Prinţul Zăpezii, plecă în vis, către ţinutul

umbrei unde se afla sufletul vrăjitoarei de care se temea. Trecând cu viteză prin stoluri de păsări negre ce zburau către un cer verzui, bărbatul îşi amintea cum o cunoscuse pe gingaşa prinţesă Crina. Prin ceaţă, vedea copacul cu frunze sângerii de care-i vorbise bătrâna lui doică: era acolo, părea că-l aşteaptă. În întunericul ce-l înconjura, numai frunzele-i străluceau, şoptind pe mai multe voci, fraze încâlcite. Apoi, toate acele voci se uniră într-un singur glas.

-Ai venit deci..., spuse copacul.

Prinţul Zăpezii însă, amintindu-şi de sfaturile bătrânei, începu să murmure un descântec de-abia învăţat, dorindu-şi să plece cât mai repede din acel loc straniu.

-Ce faci?! urlă arborele agitându-şi frunzele.

Trunchiul luă chipul unei femei pe care prinţul o cunoştea prea bine.

-Ai venit să mă ucizi, spuse ea, străduindu-se să-l cuprindă în braţe, dar nu te voi lăsa...

Prinţul prinse din nou să-si recite descântecul, în vreme ce copacul se cutremura, suspinând.

-Nu te voi lăsa, repeta ea prinzându-l şi trăgându-l mai aproape, vei fi al meu... doar al meu...

Prinţul încercă să se zbată dar nu reuşi să se elibereze, copacul înghiţindu-l.

Trezindu-se dintr-un coşmar, cu fruntea plină de sudoare, domniţa Maria se ridică din pat, străduindu-se să ajungă la fereastră.

-Nu, nu e adevărat, şopti ea, lipindu-şi fruntea de geam. A fost doar un vis...nu aş putea să-i fac rău... Eu nu sunt aşa... Eu sunt...

Da, ea era iubită de toată lumea, toţi ştiau că prinţesa avea un suflet inocent şi generos.

În ziua următoare însă, Maria află de la tatăl ei că Prinţul Zăpezii se îmbolnăvise grav.

-E o nenorocire, zise el mângâindu-şi barba, mai întâi soţia lui...şi-apoi el... Şi sunt amândoi atât de tineri!

Domniţa lăsă ochii în jos, neîndrăznind să-şi privească tatăl în ochi. Cât regreta acum că nu se împotrivise umbrei, că nu se luptase! Îşi dorise însă să trăiască!

-Oare e rău că-mi doresc asta? se întrebă ea cu glas tare. Oare e rău că-mi doresc să trăiesc şi să mă bucur de viaţă?

-Sigur că nu, îi răspunse tatăl mirat. Ce vorbe sunt astea?

Mai târziu, privindu-se în oglindă, se întrebă din nou dacă ea era acea femeie cu păr lung, roşu şi ochi negri ce o priveau cu răutate. Prinţul Zăpezii se îmbolnăvise, mereu avea să fie singură, căci asta-i era soarta. Cu toate astea, nu putea să renunţe la viaţă.

Anii trecură şi zvonuri ciudate, cum că domniţa ar fi fost vrăjitoare, începură să umble. Oamenii şopteau că prinţesa fusese zărită pe la răspântii în miez de noapte şi că Prinţul Zăpezii căzuse pradă vrăjilor ei blestemate, la fel ca soaţa lui. Bârfa ce se răspândea nevăzută ajunse şi la urechile regilor din regatele vecine, ce brusc încetară de a o mai privi cu ochi buni pe frumoasa domniţă cu păr roşu.

Auzind cele ce se vorbeau despre domniţa Maria, fratele prinţesei Crina găsi cu cale să-i facă o vizită celei despre care se povesteau atâtea lucruri şi să-i ceară să rupă vraja sub care se afla iubita lui soră. Bătrâna doică a Prinţului Zăpezii îl imploră să nu se ducă, amintindu-i că acea vrăjitoare era primejdioasă.

-Am eu ac de cojocul ei, o linişti el cu un zâmbet. Vrăjitoare sau nu, îi voi veni de hac.

Prinţul Alb se preumblase prin întreaga lume până atunci, luptând în războaie, visându-se împărat. Prin urmare, atunci când auzi ce nenorocire se abătuse asupra surorii lui, se decise pe dată să o înfrunte pe strania prinţesă.

Vrăjitoarea îl primi, stând în jilţul ei ce părea mult prea mare pentru dânsa. De când Prinţul Zăpezii se îmbolnăvise, nimeni nu o mai vizitase. Nici sănătoasă nu mai era ca înainte, copacul cu frunze sângerii apărându-i din nou în vise.

-Deci asta era, zise ea întristată, când auzi pentru ce venise printul.

-Da, spuse voinicul, începând să şovăie.

Domniţa nu era cum se aşteptase: nu era nici trufaşă, nici îndrăzneaţă, aşa cum se spunea. Mâhnită, îl privea dintr-o parte de parcă ar fi vrut să ştie cum de îndrăznea să o tulbure cu astfel de întrebări.

-Mă tem că nu pot face nimic, spuse ea.

-Ah, zise el din ce în ce mai încurcat, atunci...poate c-ar fi mai bine să plec.

-Doar... un lucru iti pot spune... Vraja îşi are izvorul într-un un copac aflat în ţinutul umbrei... Atunci când copacul va fi ucis, Prinţul Zăpezii şi sora ta vor fi salvaţi...

-Şi cum îl pot ucide?

-Cu un cuvânt, zise ea privindu-l în ochi, pe care însă nu ţi-l pot zice...

Sperând că o va convinge în cele din urmă să-i dezvăluie secretul acelui copac misterios, prinţul îi mai făcu şi alte vizite, ţinându-i de urât. La început se temuse de faima ei de vrăjitoare, dar acum nu-i mai păsa. O fiinţă atât de frumoasă şi de răbdătoare nu avea cum să fie rea, îşi zicea el.

-Îţi voi spune o poveste, îi zise ea într-o zi. *În lumea umbrelor, trăia o domniţă de fum ce visa un tărâm minunat, în care era multă lumină... Zi de zi, ea se gândea la acea lume, în care fiinţele nu erau singure şi-şi dorea să iubească. Nu pleca, îi spunea sufletul ei, vei fi nefericită acolo, căci aceea nu e casa ta. Dar domniţa de fum nu l-a ascultat. Fără să cugete prea mult la ce făcea, şi-a părăsit tărâmul, născându-se printre oameni.*

-Şi, vorbi el, a reuşit să-şi găsească fericirea?

Prinţesa nu răspunse, zâmbind aşa cum zâmbea atunci când vroia să încheie o dicuţie. Alb o îmbrăţişă, zicându-şi că domniţa îi devenise foarte dragă şi că şi-ar fi dorit-o de soţie. Când o întrebă însă dacă nu vroia să-i fie alături, femeia nu zise nimic.

-Am venit să mă lupt cu tine, mărturisi el, şi când colo... am sfârşit prin a-mi îndrăgi duşmanul.

Prinţesa râse.

-Bine, spuse ea întristandu-se, îţi voi spune cuvântul ce poate ucide copacul...

Alb tresări, deoarece, luându-se cu altele, uitase aproape de tot pentru ce venise acolo.

-Iar apoi, după asta, întrebă el, îmi vei da un răspuns? Mă vei iubi?

-Da, zise ea, te voi iubi.

-Atunci, ce mai aştepţi, spuse el grăbit, zi-mi cuvântul ce-mi va elibera sora.

Prinţesa se apropie de el şoptindu-i la ureche cuvântul misterios.

-Îţi mulţumesc, îi spuse el fericit luându-i mâna. Mă voi întoarce repede, şi-apoi...vom fi împreună...după cum ai promis.

Prinţul se îndepărtă de ea, bucuros că în sfârşit boala surorii lui va lua sfârşit.

În vis, asemeni Prinţului Zăpezii înaintea lui, străbătu tărâmul umbrei, căutând copacul de care-i spusese domniţa. Arborele era acolo, doar câteva frunze mai străluceau pe ramurile lui.

Prinţul Alb atinse trunchiul ce gemu, şoptindu-i cuvântul ce avea puterea de a destrăma vraja.

-Iubire...

Copacul, sângerând, se clătină, ultimele-i frunze desprinzându-i-se. Bărbatul, înfiorat, îl privea contorsionându-se de durere, ştiind că monstruosul arbore era în agonie. Într-un fel îi era teamă de ceea ce făcuse, se gândea însă la sora lui ce avea să fie salvată astfel. Iar apoi, domniţa Maria avea să-i devină soţie, după cum îi promisese.

Într-un târziu, desprinzându-se de tărâmul umbrei, prinţul se deşteptă din somn şi alergă drept la Crina, dornic să o vadă. Şi era aşa cum îşi dorise... Prinţesa, înconjurată de slujnice, arăta înfloritor. Ca prin minune, febra îi scăzuse.

-Mi-a fost dor de tine, zise ea zâmbindu-i, pe unde-ai umblat?

De bucurie, Crin de-abia mai putea să vorbească. Emoţionat, îşi îmbrăţişă sora, întrebând-o cum se simţea. În următoarele ore, cei doi stătură de vorbă, bărbatul povestindu-i prin tot ce trecuse ca să rupă vraja domniţei. Când îi ceru consimţământul să o ia în căsătorie, prinţesa florilor însă se împotrivi, îngrozită de un asemenea gând.

-Nu, ce tot spui! Vrăjitoarea aceea nu e om ca toţi oamenii! Cum să faci aşa ceva?!

-Şi totuşi... mi-a zis cum să ucid copacul din tărâmul umbrei...

-Cine ştie de ce a făcut-o! Te rog, frate!

Dar prinţul nu vru să o mai asculte, grăbindu-se către domniţa lui, ce cu siguranţă îl aştepta. Nerăbdător să-i istorisească aventura prin care trecuse, bărbatul păşi în grădina în care vrăjitoarea îşi petrecea o mare parte a timpului, însoţită de slujitori. Zărindu-i părul roşu printre flori, el o strigă dar femeia nu se întoarse la auzul glasului său, aşa cum făcea de obicei. Bănuind că ceva i se întâmplase, prinţul se repezi spre ea, strigând-o.

-Ah, oftă ea deschizând ochii când el o ridică din locul în care căzuse, tu erai...

-Ce este? Eşti bolnavă?

Vrăjitoarea surâse ostenită, mulţumindu-i că omorâse copacul.

-În sfârşit, am scăpat, spuse ea senină. Nu credeam că se poate...

-Ce vrei să zici?

-O parte din mine se afla în acel copac, din lumea umbrei...dar acum totul s-a încheiat. Voi putea în sfârşit să dorm...

-Cum să dormi?! Doar ai promis că te vei căsători cu mine, îţi aminteşti? Doar ai promis!

Agonia copacului însângerat însă se terminase... Trupul vrăjitoarei se prefăcea încet în fum, sub privirea prinţului ce încerca disperat să o trezească.

-Sunt fericită, zise ea prin vis. Nu fi trist.

CĂLĂTORUL

Stele albastre sclipeau de dincolo de vălul verzui ce se prinsese de capetele cerului. De când plutea oare, prin mijlocul liniştii, pe acel ocean fără sfârşit în care se oglindeau tărâmuri de lumină? Nu-şi mai aducea aminte când plecase în acea călătorie... Nu ştia decât că undeva, acolo, în depărtare se afla casa lui, destinaţia.

Visător, Călătorul privea ciudatele forme ce se perindau prin văzduh, ca nişte păsări stranii. Uneori corabia-i îşi schimba cursul, luând-o prin tuneluri strălucitoare, alteori se ridica în aer, zburând printre sorii altor universuri. Iar câteodată, atunci când se simţea singur, îi apărea o femeie cu păr sclipitor, auriu, ce-şi spunea Suflet.

-Nu ai obosit? Îl întreba ea. Să călătoreşti aşa, la nesfârşit... Nu ai vrea să te opreşti?

-Ba da, recunoscu el. Şi e ciudat... findcă tot încerc să-mi amintesc cum arată acel loc în care trebuie să ajung... şi nu reuşesc. Oare de ce?

-Tu cum crezi că arată?

-Nu ştiu foarte bine... Poate ca o cetate sau un altfel de cer... Tu ce crezi? Oare voi ajunge vreodată acolo?

Femeia ridica din umeri, dispărând.

Şi aşa, corabia albă îşi urma drumul, tot mai departe.

Într-o zi însă, Suflet îl trezi, arătându-i un halou auriu ce îmbrăca orizontul.

-Acolo..., murmură el, simţindu-şi inima bătând, acolo e?

Uluit, privi malurile păzite de copaci, înveliţi într-o lumină caldă, ca într-o coajă: doar siluete, abia conturate.

Ridicându-se, Călătorul miji ochii, sperând că acela avea să fie sfârşitul. Din nefericire însă, pe măsură ce se apropia de sursa acelei lumini, magia se spulbera. Nu, acela nu era locul pe care îl căuta cu siguranţă, conchise el cu mânie şi dezamăgire.

Din acea clipă, neliniştea, puse stăpânire pe el, făcându-l să se îndoiască de însăşi existenţa acelei case pe care o căuta de atâta vreme.

-De unde ştii că există? o întreba el pe femeia cu păr auriu.

-Fiindcă pot să-l întrezăresc, îi răspunse ea.

-De unde ştii că nu-i doar o iluzie?

Suflet nu răspunse iar Călătorul, furios, începu să se plimbe de colo-colo,

încercând să-şi dea seama ce avea de făcut.

Dar zilele treceau şi corabia plutea în tăcere spre alte şi alte meleaguri...

-Dar dacă, îi şopti un gând, aş omorî-o pe Suflet? Aunci, poate că aş fi liber...

Da, îşi zicea el, dacă Suflet ar muri, el n-ar mai avea vise iar toate acele tărâmuri s-ar stinge.

Cu această hotărâre în inimă, când femeia cu păr auriu îi apăru din nou, se repezi asupra ei, încercând să o împingă din corabie.

-Ce faci? suspină ea sfârşită, prinzându-se de el.

-Vreau doar...vreau doar să dispari! îi aruncă el plin de ură.

Oceanul se înnegri precum păcura, cerul verzuliu, schimbându-şi culorile.

Scoţând un strigăt, Suflet îşi acoperi faţa cu mâinile, făcându-se nevăzută. Din acel moment, corabia se rătăci de tot, Călătorul trezindu-se singur în acea lume ostilă ce părea că vrea să-l înghită. Din când în când, Suflet se mai ivea pe punte, cu ochii în gol dar nu-i mai vorbea aşa cum o făcea înainte ca el să încerce să o ucidă.

-Nicicând...nicicând nu voi mai găsi drumul, spuse Călătorul, văzând cum întunericul ardea o bucată de cer.

Îngrozit, privea cum gaura din cer se mărea tot mai mult, arătându-i viziuni dintr-un tărâm sumbru, al celor fără chip.

Când Suflet se ivi iarăşi, bărbatul se apropie de ea, cerându-şi iertare pentru ceea ce făcuse.

-Asta este ultima oară când ne mai vedem, îi spuse ea mohorâtă. Totul se va termina...

-Dar de ce?

-Mă tem că nu voi mai putea să te însoţesc în călătorie... De-aici drumul devine prea întunecat, şi nu mai pot să te călăuzesc.

-Dar dacă pleci şi tu...ce mă voi face? Te rog, mai gândeşte-te, poate mai există ceva...

Femeia aurie se uită la el cu milă, întinzându-i mâna.

-Există... Dar pentru asta va trebui să crezi din nou în mine...

Călătorul o privi, apucându-i mâna cu disperare, ca şi cum s-ar fi agăţat de speranţă iar în acea clipă, negurile se retraseră.

Ceva mai târziu, Corabia plutea printre fâşiile de vis, căutându-şi casa.

Călătorul, întins pe punte, admira ca de obicei, cerul.

-Cum m-am putut îndoi? Nicicând nu am fost plecat...

FIICA CERULUI

Se spune că undeva, în străfundurile oceanului de întuneric se nasc fiinţe ale luminii, ce au ca scop căutarea tărâmurilor celeste. Trupurile lor translucide plutesc printre creaturile cenuşii, alungând umbra şi prădătorii, căutând o cale către lumea de deasupra. O astfel de fiinţă era şi Fiica Cerului, o copilă ieşită din pântecele pământului aspru şi rece al acelui loc părăsit. Străbunii îi spuseră, când o văzură, să nu care cumva să încerce să părăsească tărâmul, deoarece cei ce făcuseră acest lucru îşi pierduseră vieţile...dar fata mai tot timpul visa clipa în care avea să vadă stelele. Uneori, pe sub pleoapele închise, îi zburau imagini fermecătoare din lumină, dar când se trezea, imediat ele se stingeau, copila rămânând iarăşi singură printre monştrii adâncului. Câteodată şi-ar fi dorit şi ea, să fie la fel ca acele târâtoare, să aparţină unui loc. Îşi făcuse şi un prieten în rândul creaturilor: un micuţ iepure maroniu cu nenumărate picioare, ce era singur la fel ca şi Fiica Cerului. Cei ca el îl respinseseră şi de aceea căuta compania copiilor luminii.

-Şi cum arată lumea aceea pe care o vezi în vise?o întreba măruntul prieten. Sclipeşte la fel ca tine?

-Da, e minunată...Nu pot să o descriu...

-Dacă vei pleca acolo, îndrăzni iepurele, mă vei lua şi pe mine cu tine? Aş vrea şi eu să văd locul acela despre care vorbeşti.

-Da...îţi promit... Din păcate însă, nici eu nu ştiu prea multe despre acel tărâm.

Încântat, iepurele tăcu, imaginându-şi că se afla acolo. Cât de miserios i se părea acel meleag al copiilor luminii

Fiica Cerului se gândea tot mai mult la acel plan al ei de a evada din ocean dar nu ştia cum să facă. Şi într-una din zile, luă hotărârea de a pleca în marea călătorie. Însoţită de micuţul ei prieten, copila îşi luă zborul: care avea să-i fie destinul nici ea nu ştia, nimeni nu se întorsese din tărâmurile celeste, ca să-i zică...

Zile trecură, dar întunericul părea a fi fără capăt: copaci înfricoşători cu trunchiuri răsucite, stele roşiatice, fiinţe diforme, toate treceau pe lângă Fiica Cerului, ce zbura fără oprire.

-Oare nu vom ajunge acolo niciodată? zise iepurele cu glas plângăreţ. Eu...am cam obosit...

Fiica Cerului îl luă în braţe miloasă, continuându-şi astfel călătoria. La un moment dat, părându-i-se că cerul se lumina, mări viteza.

-Uite, nu vezi ceva?

Iepurele deschise ochii, neînvăţaţi cu lumina şi clipi.

-Nu-i aşa că-i frumos? strigă ea avântându-se.

Micuţu-i prieten însă nu răspunse, sufocându-se.

-Micuţ, îl strigă ea, ce e cu tine?

Fiica Cerului nu ştia că fiinţele întunecate nu puteau supravieţui în tărâmurile celeste.

-Micuţ, chemă ea dar iepurele deja adormise.

Întristată, în cele din urmă se hotărî să-şi urmeze calea către stele. Oarecum se simţea singură, plutind aşa la nesfârşit printre nebuloase iar ochii o dureau, lăcrimându-i.

-Încă puţin, îi şopti ea animăluţului mort din braţele-i.

De ce se desprinsese de întuneric, asta nu ştia: acum, imensitatea tărâmului luminilor îi tăia răsuflarea, înfricoşând-o.

-Vezi asta Micuţ? îi vorbea ea singurului ei prieten. E frumos nu-i aşa?

Dintr-un motiv necunoscut însă, inima nu i se deschidea, gândurile-i întorcându-se mereu la regatul pe care-l părăsise, la locul în care se născuse. Din când în când i se părea că aude vocea celor de acolo şi-atunci o cuprindea un dor ce-o ardea.

Era singură, cu micuţul prieten pe care ea-l credea adormit iar lumea pe care o părăsise o tot chema, făcând-o să-şi dorească să se întoarcă. Nimic din ceea ce vedea nu îi aparţinea.

-Vino...vino înapoi...

-Încotro mă îndrept? se întrebă dintr-o dată, oprindu-se.

Înaintea ei, orizonturile îşi deschideau aripile dar fata nu le vedea. Simţind că nu găsise ceea ce căutase, Fiica Cerului se lăsă să alunece, către adâncurile în care deschisese ochii, părăsind tărâmurile celeste pentru totdeauna. Avea în ea o parte din scânteierea stelelor, cunoştea secretul celor de sus dar locul ei nu era acolo... Tristă, aluneca printre stele, către oceanul de întuneric ce o iubea şi căruia avea să-i împrumute strălucirea sa, căci aceea era menirea unei copile a cerului.

STĂPÂNA LUPILOR

Într-o ţară a codrilor fără sfârşit, locuiţi de sălbăticiuni stranii, domnea un rege foarte îndrăgit de supuşi. Chiar şi cei din regatele vecine vorbeau cu respect despre el, considerându-l un bărbat curajos şi înţelept, în ciuda tinereţii sale. Dar lumea peste care era stăpân părea să i se împotrivească, legendele vorbind despre nişte vechi locuitori ai codrilor ce nu lăsau pe nimeni să le încalce pământurile.

-Tot mai multe sate sunt atacate de lupi şi alte fiare, îi ziceau sfetnicii speriaţi. Se vorbeşte despre un Stăpân al Lupilor, ce doreşte să-şi recâştige codrii şi să-i elibereze pe cei asemeni lui...

-Astea-s prostii, spunea regele prefăcându-se nepăsător, nu există astfel de fiinţe... Lupii atacă pentru că iarna a fost lungă şi sunt înfometaţi...asta e tot.

Poveştile continuau din păcate să se răspândească iar Regele Alb, ca să le oprească, luă hotărârea de a se îndrepta către locul în care se zvonea că se afla sălaşul acelui Stăpân al Lupilor.

Trecând călare prin ceaţa deasă ce se lăsase peste valea unde se zicea că era locuinţa acelei fiare, regele cugeta la cele ce se vorbeau, hotărât să pună capăt poveştilor oamenilor.

-Codrii ăştia sunt primejdioşi, vorbi unul dintre însoţitorii săi, nimeni nu a reuşit să-i îmblânzească... Locurile astea trebuie respectate, căci e ca şi cum ar avea un suflet al lor.

-Grăieşti bine, zâmbi regele, dar toate aceste istorisiri nu mă vor face să mă tem. Şi dacă vom da cumva peste acel stăpân al lupilor, sau cum îi zice, fiţi fără grijă. Voi şti eu cum să-l gonesc...

Forme nedesluşite fugeau prin ceaţă, făcându-i pe călăreţi să tremure. Regele, stăpân pe el, nu vedea nimic în jur, continuându-şi drumul.

-Ce-i asta? întrebă unul din sfetnici, zărind silueta unei femei apărând din ceaţa aceea alburie.

Femeia avea păr lung, negru, şi ochi întunecaţi în care strălucea o privire sălbatică. Caii nechezară când o văzură, oprindu-se, iar regele, uimit, descălecă, uitându-se la necunoscută. De-abia atunci văzu el, că singura îmbrăcăminte a ei erau acele plete bogate ce-i ajungeau la călcâi.

-Ce căutaţi voi aici? îi întrebă ea cu glas aspru, privindu-i pe rând.

-Pleacă de-aici, femeie! îi ordonă unul din călăreţi. Nu ştii că-i vorbeşti singurului stăpân al acestor meleaguri?

-Ce stăpân? întrebă ea cu glas răguşit. Codrii aceştia nu au stăpân... Întoarceţi-

vă de unde aţi venit, dacă vreţi să trăiţi.

Unul din nobili îşi scoase sabia, vrând să o omoare, dar regele îi făcu semn să se oprească.

-Să mergem, le zise el, întorcându-şi calul. Nu cred că mai avem ce face aici...

Femeia rămase în urmă, cu ochii aţintiţi asupra regelui.

În acea noapte, femeia stranie din Valea Ceţii îi apăru regelui în vis.

-Eu sunt glasul codrului, îi şopti ea la ureche, cântecul vântului, izvorul... Ce cauţi tu aici? Nu ştii că noi suntem singurii stăpânitori?

-Te înşeli, o contrazise el, vremea voastră a trecut. Eu sunt regele acestui tărâm iar voi va trebui să vă supuneţi...

-Cum îndrăzneşti? urlă ea. Oameni neghiobi ce sunteţi! Vom veni peste voi şi vă vom alunga din pădurile noastre!

-Vă voi aştepta, îi surâse regele.

În următoarele zile, atacurile fiarelor se înteţiră. Oamenii, speriaţi, spuneau că vina era numai a regelui, ce îndrăznise să calce în Valea Ceţurilor, stârnind astfel mânia Stăpânului Lupilor.

Iar într-o zi rece de iarnă, palatul Regelui fu atacat de lupi uriaşi, cum nimeni nu mai văzuse. Bestiile pătrunseră, nu se ştie cum, chiar şi în iatacuri, sfâşiindu-i pe cei ce le stăteau în cale. Ciudatele creaturi păreau a nu fi făcute din carne şi oase, căci nimic nu le putea răni. Dar regele nu se înspăimântă. Amintindu-şi de vorbele unei vrăjitoare ce-l crescuse, el se repezi în mijlocul fiarelor, luptându-se cu ele. Părându-i-se că o zăreşte pe femeia din vis, aşteptând în picioare în spatele uşii, el se repezi în acea parte.

-Spune-le să plece, îi ordonă el, prinzând-o în braţe.

-Ţi-am zis să ai grijă, îi spuse ea trăgându-se. Tu, un muritor, nu ne-ai putea învinge... Aceste tărâmuri sunt ale noastre, mereu au fost ale noastre...iar voi nu aveţi ce căuta aici!

-Tu te înşeli, îi spuse el, de mic am fost crescut de o femeie înţeleaptă ce mi-a zis cum să te învinge. Credeam că e totul o poveste născocită de ea, dar văd bine că nu e aşa...

Femeia înfuriată se luptă să scape, chemându-şi fiarele. Dar bărbatul nu se lăsă mai prejos, reuşind în cele din urmă să o doboare.

-Tu vei fi a mea, îi zise el, sărutându-i buzele.

Vrăjitoarea ii spusese că aceea era singura cale de a o învinge.

-Stăpânul Lupilor are puteri nemărginite..., îi zisese ea, care vor trece asupra celui ce-l va învinge şi-i va lua sufletul.

-Şi cum îi pot lua sufletul? o întrebase el.

-Printr-un sărut...

Stăpâna Lupilor se uită mirată la rege, simţindu-se ciudat, ca şi cum dintr-o dată s-ar fi trezit din somn. Fiarele, rănite de moarte, urlară, dispărând ca un fum, în cameră rămânând doar doamna lor şi Regele Alb.

Mulţi nobili de la curte se împotriviră căsătoriei regelui cu acea frumoasă necunoascută, apărută nu se ştie de unde. Dar bărbatul nici nu vru să-i audă, Stăpâna Lupilor devenindu-i regină.

Anii trecură, iar peste regat se aşternuse liniştea, straniile fiare ale codrilor retrăgându-se în lumile lor. Regele Alb domnea, fericit, alături de soţia pe care şi-o câştigase prin luptă. Mulţi ziceau că femeia era ciudată, că nu vorbea şi nici nu râdea ca altele, plimbându-se mereu singură prin păduri ca o sălbăticiune aflată în căutarea unei prăzi. Regele, ce o îndrăgea nespus, încerca să-i intre în voie. Şi Stăpâna Lupilor îşi iubea domnul, dar tot mai des simţea chemarea celor pe care-i părăsise. Acea vrajă o lega însă de bărbat, nelăsând-o să fugă.

-Lăsaţi-o să plece, îl rugau sfetnicii, nu vedeţi că-i este rău aici. Ea nu-i ca noi.

Dar pentru conducător, Stăpâna Lupilor era o fiară pe care el reuşise să o îmblânzească şi de aceea nu vroia să-i mai dea drumul.

-Nu, se împotrivi el, mereu o voi ţine lângă mine.

Stăpâna Lupilor, nu-şi găsea liniştea. În fiecare noapte se visa în pădure, străbătând râuri şi poieni, alături de lupii ei. Cât de mult îi plăcea să gonească pe cărări, să-şi urmărească vânatul, să zboare cu vântul! Inima îi bătea mai tare când îşi amintea de acele vremuri când era liberă, ca orice animal al codrului. Regele cu toate astea, nici nu se gândea să o lase să-i plece din braţe, punându-şi slujitorii să o urmărească şi să nu-i permită să se îndepărteze de palat. Sufletul o durea când se gândea la Valea Ceţii şi la puterea pe care o pierduse. Îşi amintea că fusese crescută într-un sat de o femeie bătrână, ce o învăţase tot felul de leacuri şi descântece. Nimeni nu ştia că ea era altfel... Doar uneori, avea vedenii în care-i apăreau lupi. Şi era ciudat, fiindcă nu se simţea înfricoşată de ei, părându-i-se că, cumva, acele fiare îi înţelegeau gândurile. Apoi, într-o noapte, satul fusese atacat de o haită iar ea se prefacuse în Stăpâna Lupilor, luând calea sălbăticiei.

Iar acum...devenise doar o simplă muritoare, ce asculta ordinele unui rege. Lacrimi îi cădeau de pe obrajii albi.

Cu ochii în gol, ea asculta urletele lupilor, ştiind că animalele îşi căutau stăpâna pierdută.

-Te rog, îşi imploră ea soţul, lasă-mă să mă întorc la ai mei! Dacă vei face asta, îţi promit că nu-i voi mai lăsa pe lupi să atace!

Dar regele rămase nestrămutat, zicându-i că aceea era o dorinţă pe care nu avea să i-o îndeplinească niciodată.

-De ce să pleci? îi zicea el, îmbrăţişând-o. Nu-ţi lipseşte nimic aici!

Tragând-o la oglindă, îi arătă podoabele strălucitoare şi hainele ţesute cu fir de aur pe care i le luase.

Începuse să ningă... Închisă în camera ei, femeia visa la libertate.

Regina se uită pe fereastră, zărindu-şi supuşii, înaintând prin ninsoare, cu fălcile deschise.

-Sfâşie-l stăpână pe muritor şi vino!

O haită de lupi se năpusti în iatacul regelui, ce dormea un somn adânc. Când se trezi, era mult prea târziu căci fiarele deja îl înconjuraseră.

-Ce se întâmplă? Vorbi el buimăcit, privind spre uşa deschisă.

Stăpâna Lupilor îl privea cu tristeţe din prag, în vreme ce fiarele se apropiau de el tot mai mult, mârâind.

-Doar nu...ai fi în stare! Zise el, întinzând mâna, ca şi cum ar fi vrut să o oprească.

Înaintând prin nămeţi, Stăpâna Lupilor adulmeca vântul, simţind cum instinctele renasc în sufletul ei... Şi era din nou liberă, doar o fiară a pădurii pe care nimeni nu avea să o mai prindă vreodată.

VRĂJITOAREA

De câţi ani se afla acolo, în acel palat al morţii? Treptele îi cunoşteau paşii, pereţii umbra... Fusese cândva una dintre cele mai puternice vrăjitoare ale tărâmului de cristal. Îi plăcuseră războaiele, adorase acel vârtej de emoţii ce o străbăteau atunci când mânuia sabia. Tatăl ei, descoperise însă că fiica sa prea iubită uneltea împotrivă-i, cu gând să-l răstoarne şi să devină ea însăşi regină. Furios, bătrânul stăpânitor o închisese pe vrăjitoare în tărâmul morţilor pentru o mie de ani, luându-i puterile şi frumuseţea.

-Acolo vei sta, până când trufia ţi se va domoli şi nu vei mai râvni la ceea ce nu ţi se cuvine, îi spusese tatăl ei cu asprime. Nimeni nu-ţi va auzi plânsul sau vedea lacrimile...

Din mândra prinţesă nu mai rămăsese decât o hârcă oribilă ce avea ca unic însoţitor, o minunată pasăre cu pene verzi, asemănătoare unui păun. Pasărea strălucea atât de tare pe întuneric încât prinţesa putea citi la lumina răspândită de penajul ei. De multe ori o trimitea către alte lumi, să-i aducă veşti de acolo, şi astfel, nefericita femeie îşi mai izgonea urâtul.

Chircită în cămara-i cu ferestre boltite, privea fiinţele ciudate născute din vânt ce hălăduiau pe lângă palat. Sălaşul vrăjitoarei se afla chiar în fundul unui crater, păzit de genii şi duhuri necurate care nu o lăsau să iasă. Nici măcar prin palat nu se putea plimba în voie, căci nenumăratele-i iatacuri îi erau locuite de făpturi monstruase pe care prinţesa, lipsită de puterea-i magică, nu le putea alunga.

În trecut, când tărâmul mai era luminat de soare, palatul şi împrejurimile-i fuseseră înţesate de oameni. Grădini fermecătoare se întindeau cât vedeai cu ochii, copaci misterioşi cu frunze roşiatice susurau cântecele, în vreme ce păsările se învârteau deasupra munţilor împăduriţi. Vechea lume însă pierise iar palatul pe jumătate căzut în ruină devenise locuinţa fiarelor şi a duhurilor.

-Pasăre măiastră, îi şoptea ea singurei prietene, du-mi gândurile către celelalte lumi...

Pasărea o asculta de fiecare dată, arătându-i în vise tărâmurile pe care le străbătea. Astfel, vrăjitoarea cunoscu locuri pe care nici o altă fiinţă din lumea ei nu le mai văzuse: mari stranii, fără fund, peşteri cu pereţi auriţi, văi locuite de uriaşi şi oraşe plutitoare. Într-o seară însă, pasărea îi poposi într-un regat magic, cum vrăjitoarea nu mai pomenise. Oameni păsări zburau printre coloanele enorme ce atingeau norii: era prima oară când vrăjitoarea simţea o astfel de uimire la vederea unui oraş. Cât ar fi vrut să ia locul păsării şi să se îndrepte către acel regat îndepărtat! Uneori chiar i se părea că se află acolo, printre acele creaturi înzestrate cu aripi uriaşe şi păr nins. Iar stăpânul lor, un tânăr de o frumuseţe fără nici cel mai neînsemnat cusur, îi părea un zeu. În

vreme ce el dormea, vrăjitoarea îl privea prin ochii păsării cu pene sclipitoare, şoptindu-i poveşti. Tânărul îi auzea şoaptele, dar, cuprins de vraja păsării, nu se putea trezi, adâncindu-se tot mai mult în desfătare. Ce o fi asta? Se întreba el uimit. Cine îi şoptea la ureche poveşti pe când dormea? Fraţii zâmbiră când îi auziră istorisirea, zicându-i că acel glas nu era decât în închipuirea lui. Dar Regele Ocean ştia că ceva ciudat se petrecea cu el atunci când somnul îl cuprindea. Într-o noapte chiar îi apăru o femeie ca o zână, cu păr lung şi ochi întunecaţi ce-i spuse că ea era cea ce-i zicea basme, alungându-i tristeţea când era singur.

-Zi-mi unde eşti, îi spuse el, şi voi veni la tine...

Dar frumoasa zână clătină din cap, ferindu-se să-i răspundă. Şi în următoarele nopţi o visă, reuşind să stea mai mult de vorbă cu dânsa. Spre nefericirea lui însă, femeia misterioasă nu-şi spuse numele, ascunzându-se atunci când el încerca să se apropie de ea.

-Tărâmul meu e întunecat, îi spuse ea, nu ţi-ar plăcea să trăieşti în el...

Dar regele oamenilor păsări o îndrăgise pe frumoasă iar dragostea îl îndemna să facă promisiuni necugetate.

-Nu-mi pasă! îi zise el. Du-mă la tine!

Vrăjitoarea nu ştia ce să facă. Şi ea îl iubea pe rege şi ar fi vrut mult să-l poată îmbrăţişa, dar când se gândea la palatu-i sumbru, atât de diferit de lumea oamenilor păsări, o muncea îndoiala.

Şi într-o seară, pasărea măiastră i se înfăţişă regelui, vorbindu-i cu glas omenesc.

-Bine, îţi voi arăta drumul către tărâmul meu, îi zise vrăjitoarea prin ciocul păsării, doar dacă îmi juri credinţă.

-Îţi jur, se grăbi el să promită, orbit de lumina verde ce izvora din penele mesagerului.

Fericit, se lăsă călăuzit de solul frumoasei lui, zburând chiar în acea noapte către lumea ei. Când ajunse acolo, cu toate că fusese avertizat, nu se putut împiedica să nu aibă un fior. Cât de întunecat era palatul, atât de diferit de ceea ce el cunoştea! Şi ce stranii i se păreau camerele cu mobile vechi, putrezite! Unde se întorcea se ciocnea numai de umbre pe care pasărea cu greu izbutea să le îndepărteze cu lumina-i.

-Du-mă la stăpâna ta, îi ceru Regele păsării.

Vrăjitoarea însă nu-i răspunse la chemări; mâhnită, se gândea la frumuseţea pierdută, pe care nu avea să o recupereze decât peste multe secole.

-Du-te prietenă şi roagă-l pe tatăl meu să mă ierte, îi zise ea slujitoarei înaripate, că mult am suferit în astă lume...

Pasărea îşi ascultă şi de astă dată stăpâna, zburând către regatul în care se născuse prinţesa. Tatăl ei din nenorocire, fu de neînduplecat, refuzând să-şi elibereze fiica.

-Nu, hotărârea mea e nestrămutată! Trei secole mai are de îndurat... Nu mai e mult, de ce se plânge? Şi de ce te pune pe tine, o biată pasăre, să vorbeşti în locul ei?

Singura ce o luă în seamă fu o soră vicleană de a vrăjitoarei ce şi-ar fi dorit şi ea o pasăre fermecată, cu pene de păun. În regatul lor nu vieţuiau decât trei astfel de făpturi, toate aparţinând regelui.

-Pe tata nu-l pot convinge să-ţi dea drumul, îi spuse ea vrăjitoarei. Dar îţi pot dărui frumuseţea mea în schimbul păsării tale cu pene strălucitoare. Pentru şapte zile vei fi iarăşi tânără şi vei putea să te bucuri de iubire.

Prinţesa se gândi multă vreme la acea propunere, neîndurându-se să renunţe la singura ei cale de a călători spre alte tărâmuri. Dragostea ce-o simţea pentru regele oamenilor păsări totuşi, îi fu mai puternică decât judecata înţeleaptă şi femeia primi târgul oferit de soră. Când îşi văzu iubita, frumoasă, aşa cum îi apărea în vise, regele alergă s-o îmbrăţişeze, întrebând-o de ce se ascunsese până atunci de el. Dintr-o dată, palatul îi părea mai luminos, ca şi cum prezenţa vrăjitoarei l-ar fi prefăcut într-o peşteră a magiei.

-Să nu te mai ascunzi niciodată, îi zise el sărutându-i părul.

Femeia încuviinţă din cap, rămânând mută, cu privirea la el. Era fericită în braţele lui şi aproape că nici nu-şi mai amintea că după o săptămână avea să redevină ceea ce fusese. Dar timpul se scurse, iar prinţesa îşi pierdu chipu-i fermecător şi o dată cu el, mult iubita-i pasăre.

-Nu fi tristă, îi spuse sora, acum îl ai pe regele oamenilor păsări în puterea ta...

Vrăjitoarea rămase tăcută, neştiind ce să facă. În cele din urmă se hotărî... Nu mai putea să-l înşele pe rege, trebuia să-i spună adevărul.

Şi într-o noapte, se furişă în iatacul lui, trezindu-l din somn. Auzind glasul soţiei, bărbatul îşi deschise ochii, aşteptându-se să vadă un chip tânăr şi se sperie când în locul mândrei sale iubite văzu o bătrână înveşmântată într-o rochie de mătase neagră ce-şi întindea ghearele către el.

-Ascultă-mi povestea dragul meu, zise ea pe un ton dulce, şi nu te teme.

Regele, deşi îngrozit, stătu nemişcat, lăsând-o pe vrăjitoare să-şi depene amintirile.

-Ştiu că te-am înşelat, încheie ea ruşinată, dar mi-a fost teamă să-ţi arăt adevăratul chip. Acum nu mai am de ales...

-Nu te teme, reuşi el să spună, nu voi pleca.

Oamenii păsări trăiau cam cinci sute de ani; trei secole îi păreau tânărului o

veşnicie. Cu toate acestea, nefericirea acelei femei, îl făcu să-i rămână alături.

Dar anii trecură şi cu timpul, dezgustul pe care-l simţea faţă de soaţa-i slută, îi birui mila. Tărâmul tenebros îl înăspri oarecum, furându-i vioiciunea şi dragostea de viaţă. Aproape că devenise şi el asemeni umbrelor ce se plimbau în voie prin încăperile palatului. Prinţesa îşi vedea soţul privind tot mai des către cer, înţelegând la ce se gândea.

-De nu voi pleca, îi mărturisi el, teamă îmi este că mă voi preface si eu în duh.

-Nu-ţi voi cere să rămâi, zise femeia cu jumătate de glas.

Regele ridică capul spre ea, cuprins de speranţă.

-Adevărat? Mă laşi să plec?

Vrăjitoarea îşi aminti de clipele când el se ruga de ea să-i arate calea către tărâmul morţilor.

-Nu te ţin prizonier, îi răspunse ea cu mâhnire.

Auzindu-i cuvintele, bărbatul sări în piciore, întorcându-şi ochii către cer. De acolo, de pe treptele palatului, nu putea zări decât norii groşi. Un nou elan se ivise însă în el, făcându-l să-şi deschidă aripile şi să se înalţe.

-Te iubesc, îi şopti vrăjitoarea, să nu-ţi uiţi inima...

Liber, regele se avântă spre nori, uitând să-şi mai ia rămas bun de la soaţa ce-l urmărea cu privirea. O vreme se uită în urmă-i, asemuindu-l unei păsări uriaşe, cu aripi albe... Într-un târziu se retrase în cămara-i ce încă mai păstra ceva din lumina regelui oamenilor păsări. Fără o vorbă, se aşeză pe pat, rămânând aşa pentru mai multe ore. Pasărea-i măiastră era pierdută, asemeni soţului iubit. Era în întuneric iar umbrele ce-o înconjurau căpătaseră glas. Până atunci nu le ascultase, gândind că duhurile aveau o altă limbă, pe care ea nu o putea înţelege. Dar nu, greşise; umbrele erau de fapt gândurile celor ce trăiseră cândva în acel palat iar vocea lor nu o mai speria.

-Şi noi vrem să vedem lumile celorlalţi, suspinau ele, dar am uitat cum se ajunge acolo... Tu însă, eşti o fiică a tărâmurilor de sus, a celor vii... Prin ochii tăi putem vedea ceea ce ne era necunoscut... Arată-ne, arată-ne şi nouă...!

COPILA IELELOR

Undeva, în apropierea unei păduri de stejar, trăia o familie săracă, ce avea ca singură comoară o dulce fetiţă de numai nouă ani pe care o chema Anabela. Micuţa avea păr auriu şi ochi albaştri iar mama era încredinţată că fiica ei avea să aibă mult noroc în viaţă fiindcă numai un copil iubit de ursitoare putea fi binecuvântat cu atâtea daruri sufleteşti. Prin urmare, când Anabela se îmbolnăvi, părinţii cu greu reuşiră să-şi adună curajul şi să cheme vraci care să le tămăduiască fiica. Vracii însă nu găsiră izvorul bolii de care micuţa suferea, dând din umeri la întrebările celor doi oameni ce-şi cheltuiseră toată agoniseala pe felurite leacuri ce nu folosiseră la nimic. Dar o bătrână vrăjitoare le spuse ceva ce-i puse pe gânduri.

-În pădurea de stejar, se află peştera ielelor, le zise ea tărăgănat. Zânele au furat sufletul Anabelei şi l-au ascuns în sălaşul lor, departe de lumea muritorilor...

-Şi ce putem face?

-Trebuie să trimiteţi pe cineva să-i aducă sufletul înapoi, răspunse bătrâna.

-Mă voi duce eu, se repezi tatăl fetiţei.

-Nu se poate... Pe acel tărâm nu se poate ajunge decât în vis iar muritorii ca voi nu pot pătrunde acolo. Nici măcar eu nu aş îndrăzni să mă strecor în sălaşul ielelor măiestre ce pot face norii să cânte.

-Şi atunci...copila noastră nu mai are speranţă?

-Numai cei ce umblă pe nori au puterea de călca în acel tărâm, numit de unii Nedeia... Cei ce umblă pe nori însă, nu sunt prea uşor de găsit.

Nefericiţii părinţi căutară mult timp o astfel de fiinţă, care să le salveze fiica, dar, deşi toţi auziseră de cei ce umblă pe nori, nimeni nu putea să spună prin ce locuri hălăduiau aceştia. Astfel că, în cele din urmă, bieţii oameni se dădură bătuţi, sperând că o minune avea să le salveze copila. Anii trecură însă, şi micuţa rămase în aceeaşi stare.

Dar într-o bună zi, un bătrân le ceru găzduire peste noapte iar oamenii, deşi împovăraţi de datorii şi griji, îl primiră.

-Deci aşa, zise el auzind trista lor poveste, copila voastră e bolnavă...

-Da, aşa este...

-Fie, o voi scoate eu din mâinile ielelor, zise moşul gânditor, căci vă văd oameni buni, cu frică de Dumnezeu.

Părinţii se învoiră, dându-şi seama că moşul ce le stătea înainte era unul dintre cei umblă pe nori.

Şi în acea noapte, bătrânul luă calea viselor, strecurându-se în codrul ielelor. Niciodată nu le înfruntase deschis pe capricioasele zâne ale aerului fiindcă le cunoştea prea bine faima proastă, însă povestea celor doi oameni îi trezise mila. Copacii pluteau tăcuţi printre fuioarele de ceaţă, tremurându-şi frunzele ruginii acoperite cu bruma toamnei. Bătrânul călcă atent pe muşchiul ce se întinsese pe pământul umed, ca o şopârlă. Câteva ciupercuţe îşi arătau pălărioarele albe, iţindu-se de sub un buştean putrezit. Obosit, se opri câteva clipe în loc ca să admire priveliştea, luând-o apoi spre peştera ielelor. Nu ştia ce avea să găsească acolo dar era prea înţelept ca să se lase mânat de teamă.

Pe măsură ce înainta, culorile din jur deveneau tot mai vii: ceaţa pierise, lăsând loc verdelui intens al copacilor. Ceva mai departe se zărea şi grota zânelor-strălucitoare în acea mare de smarald, ca o poartă către o lume fermecată.

Moşul pătrunse în peşteră cu respect, rugând în gând zânele să-i dea voie să intre. Ielele însă îi cunoşteau numele şi grăbite, îl întâmpinară.

-Ştim pentru ce-ai venit, îi spuseră ele. Pe copila luminii nu o vom da, căci ea e singura ce ştie calea către tărâmurile zeilor. Visele ni le va ţese şi din această grotă ne va elibera.

-Copila oamenilor nu vă aparţine!

Râzând, ielele fugiră, lăsându-l în întuneric, să rătăcească prin peştera viselor.

-Nu o vei găsi nicicând pe copila luminii bătrâne! Îndrăzneala de a păşi aici o vei plăti scump, căci grota noastră îţi va deveni mormânt.

Dar şi bătrânul avea magia lui... Murmurând câteva cuvinte pe o limbă ciudată, scoase de undeva o lampă ce alungă cu lumina-i întunericul din faţa-i. Astfel înarmat, moşul îşi continuă călătoria, străbătând culoarele întortocheate ale peşterii ielelor. Lampa fermecată nu-l lăsa să se piardă, strălucind cu putere în direcţia în care trebuia să o ia. Într-un sfârşit ajunse într-o încăpere largă, inundată.

-Ah, asta era, zise bătrânul privind în sus.

Deasupră-i se întindea cerul movuliu în care se aprinseseră stelele. Nu spre cer trebuia el cu toate astea să privească, ci spre apa argintie de la picioarele sale.

-Sălaşul zânelor, şopti el văzând turnurile palatelor ielelor sclipind în adâncul undelor.

Luându-şi avânt, bărbatul se afundă în apa rece, înnotând către frumoasele clădiri înconjurate de o lumină alburie. Sunete melodioase răzbăteau de undeva, învăluindu-l.

În cele din urmă, o găsi şi pe copilă, jucându-se. Lângă ea dormea un unicorn cu o coamă lungă, albă.

-Anabela, o chemă bătrânul, am venit să te scot de aici.

Fata făcu ochii mari, uitându-se cu mirare la bătrânul ce-şi întindea mâinile spre ea.

-Nu vreau să plec, îşi ţuguie fetiţa buzele. E frumos aici!

-Şi părinţii tăi? I-ai uitat?

Chipul fetiţei se tulbură.

Sunetele cristaline răsunau din ce în ce mai tare, semn că ielele se apropiau.

-Hai, vino! îi spuse bătrânul ştiind că nu mai avea timp.

Încă temătoare, fetiţa înaintă cu un pas spre bătrân.

-Haide, dă-mi mâna!

Micuţa îşi întinse degetele spre el dar chiar în clipa în care moşul vru să o prindă, zânele cu trup de fum se repeziră la el, smulgându-i copila. Un vârtej îl aruncă din sălaş, înapoi în încăperea străjuită de stele.

-Sunt pierdut, oftă el, lăsându-se în genunchi.

Lampa o pierduse, nu avea cum să se mai întoarcă în lumea oamenilor iar amintirile începeau să-l părăsească rând pe rând. Curând, părul îi redeveni negru iar chipu-i întineri. Nici nu mai ştia ce căuta acolo, în acea peşteră ciudată. Apa argintie însă îi arăta peisaje de care mintea lui se lăsa vrăjită. Într-una din zile, în vreme ce privea ca de obicei adâncurile apei, bărbatul văzu o copilă bălaie ce-i zâmbea: fiica ielelor îl zărise şi îi făcea cu mâna, de-acolo, din străfunduri. Şi atunci realiză el de ce zânele o răpiseră, căci nimic nu se putea asemui unei copile a luminii...

-Acum pricepi? Îi vorbi una dintre iele. Copila aceasta este inima noastră... Tărâmul nostru o iubeşte...

-Un astfel de chip...

-Da, uneori, în lumea oamenilor se nasc astfel de creaturi de lumină... Nimeni nu le ştie povestea, nimeni nu le cunoaşte numele, aşa că de multe ori, copiii se sting în uitare. Se spune însă că cei ce le văd adevăratul chip devin nemuritori. Trebuie să înţelegi... O astfel de putere nu era menită lumii oamenilor...

Tresărind, bărbatul se uită în ochii zânei. Brusc îşi amintise cine era şi de faptul că se rătăcise în acel lung vis de care nu se mai putuse desprinde.

-Acum ştiu, spuse el, simţind că se trezise cu adevărat de-abia în acea clipă.

Până atunci fusese doar pe jumătate unul dintre cei ce umblă prin nori, amăgindu-se cu iluzii. Acea copilă, alungase întunericul asemeni lămpii sale fermecate iar ochii i se deschiseseră.

-Vino cu noi, îi spuse zâna, acum ai puterea de a vedea cerul.

TURNUL

El nu era un fiu al luminii, cei de dincolo l-ar fi numit demon. Zi de zi se preumbla prin grădina umbrelor, pe lângă turnul zeilor, despre care se spunea că ar fi atins raiurile. Îşi uitase nenumăratele nume de când îşi purta paşii printre ruinele Oraşului Morţilor Vii, aflat pe fundul unei mări secate.

-Oare e adevărat? cugeta el, privind iedera agăţată de turn. Oare există ceva acolo?

Câteva hârci se apropiară de el, privindu-l cu ochii lor goi. Ceva mai departe, o mamă îşi legăna pruncul mort, cântându-i o melodie stranie. Câte un copac golaş se iţea ici şi colo, în cerul galben, tremurându-şi crengile atinse de vântul încărcat cu un praf moale, verzui. În rest, nu era decât moarte: oase albe, înmormântate în nisip şi ciulini.

-Oare e ceva? spuse el înfigându-şi degetele în tencuiala aspră.

Trebuia să ştie ce era acolo... Câteva firicile de tencuială se desprinseră şi căzură, în vreme ce demonul îşi luă avânt, începând să se caţăre pe turnul în ruină. Hârcile şi copacii uscaţi rămaseră departe.

-Mai repede, se încuraja el.

Zilele treceau, grădina umbrelor dispăruse din vedere dar vârful turnului tot nu se zărea.

-Oare are vreun capăt? se îngrijoră demonul brusc.

Îşi dorea să vadă câmpiile zeilor, dar urcuşul era greu. Obosise, însă nu avea de gând să renunţe. I se părea că priveşte soarele, luminând frunzele ruginii: o amintire a unui om.

-Credeam că a murit...

Dar nu, omul din lăuntrul lui nu murise, iar acum începea să-şi lepede învelişul acela de întuneric. Îşi amintea tot ceea ce făcuse dincolo şi pieptul îi sângera, căci din asta erau făcuţi demonii: din amintiri mult prea dureroase ca să fie ţinute minte.

-Nu mi-am dorit să fiu aşa, murmură el acoperindu-şi ochii cu o mână. Nu am vrut să fac asta...

Degetele-i zdrelite îl usturau iar ochii îl dureau. Tot ceea ce înfăptuise, tot ceea ce iubise, tot ceea ce uitase revenea la viaţă iar aripile-i de fum se destrămau.

-Îmi pare rău, şopti el lipindu-şi fruntea de piatra rece.

Nu mai putea continua urcuşul dar nici să se arunce în gol nu avea curaj.

Chipurile oamenilor pe care-i iubise îi bântuiau mintea ce şi-aşa fusese cuprinsă de spaimă. Dacă avea să-şi desprindă degetele de zidul tare, avea să cadă... Era oricum epuizat după atâtea ore de căţărat.

-Să mă desprind?

Ajunsese însă deja mult prea sus. Opintindu-se, începu din nou să urce către noile lumi. Şi era ciudat fiindcă senzaţii demult pierdute se năpusteau acum asupra lui, rotindu-i-se în trup. Mâinile îi tremurau, însângerate.

-Nu voi renunţa...

Cu un strigăt, se încleştă de turn, ca şi cum s-ar fi luptat cu o fiară dezlănţuită. El era demonul cerurilor iar câmpiile raiului aveau să se deschidă înaintea lui. Acum înţelegea ce pierduse căci inima i se deşteptase. Dându-şi capul pe spate, îşi miji ochii, privind în sus: ajunsese deja deasupra norilor, fundul de mare făcându-se nevăzut sub cortina argintie. Păsări uriaşe se roteau în jurul lui, cu ţipete prelungi.

-Nu mă mai pot întoarce..., constată el, uitându-se la ceea ce lăsase în urmă.

Poate că turnul nu avea capăt, poate că cei ca el nu aveau voie să păşească în tărâmurile celeste. Îşi dorea însă să treacă dincolo iar visul acela născut în sufletu-i uscat îl copleşea.

-Nu vreau să mor aici, şopti el admirând miile de turnuri cu vârfuri ascuţite ce pluteau printre nori. Nu acum, când sunt atât de aproape...

Nicicând nu mai văzuse demonul o astfel de privelişte iar emoţia îl cuprinse.

-De aş ajunge acolo...

Pe obrajii demonului se scurgeau lacrimi, primele pe care le vărsase de când căzuse în acel fund de mare. O nouă forţă se scurse în el, făcându-l să-şi reia drumul către ceruri. Trupu-i devenise strălucitor, asemeni unui soare. Când ajunse în sfârşit în vârf, îşi ridică fruntea către renumitele câmpii ale cerurilor unde sălăşluiau zeii. Ochii însă nu întâlniră decât o mângâietoare lumină albă şi atunci înţelese că ceea ce crezuse el că era capătul turnului nu era decât o simplă treaptă, fiindcă drumu-i nu avea sfârşit. Nu simţi cu toate astea regret că nu aflase câmpiile raiurilor căci lumea de dincolo, lumea oamenilor, se deschisese în lăuntru-i.

CULEGĂTORUL DE STELE

Undeva, în lumea oceanelor fără sfârşit, trăia un bătrân culegător de stele. În fiecare seară, barca-i îl purta pe valuri, către locul în care visele se năşteau. Licuricii îi ţineau companie, cântându-i cântecele uitate de oameni, în vreme ce bătrânul pescuia steluţele aflate pe moarte.

-Şi ce vei face cu ele? îl întrebă un licurici curios.

-Le păstrez, răspunse el, umplându-şi sacul.

-Dar la ce-ţi folosesc?

-Nu ştiu nici eu..., zise el pipăind o piatră roşiatică. Dar sunt atât de frumoase! Asta a fost născută în inima unui marinar ce visa să se întoarcă acasă... Din păcate, n-a mai apucat s-o facă...

Şi astfel, pescarul nostru călătorea pe mări, privind stelele aurii ce se ridicau din străfunduri de fiecare dată când o nouă speranţă se aprindea pe celălalt tărâm. Într-un fel se simţea al nimănui, singurii prieteni pe care-i avea fiind licuricii ce-i luminau calea. Oceanul îi era părinte iar fraţi nu avea. Nu ştia decât că avea datoria de a strânge stele moarte şi de a le duce în sălaşul său, aflat într-o peşteră.

Într-o zi însă, găsi o stea ce strălucea orbitor. Mirat, bătrânul o culese din ape, studiind-o curios, fiindcă nu mai văzuse până atunci un asemenea obiect fermecător. Picături de lumină i se strecurau printre degete, încălzindu-i inima.

-Ce frumos, murmură el părându-i-se că ţine în mână o inimă.

Din acea seară nu se mai simţi singur sau nefericit, căci descoperise iubirea. Şi-atunci îşi dădu seama că de când apăruse în acea lume, fusese în căutarea acelei inimi pe care nu crezuse că avea să o mai găsească vreodată.

-Ţi-ai uitat menirea? îl întrebară licuricii văzând că bătrânul renuţase la a mai culege stele moarte.

-Nu mai e nevoie de asta, spuse el fericit, fiindcă acum ştiu ce căutam cu adevărat...

Steaua magică îi vorbea, îi umplea sufletul altădată pustiu.

Şi astfel, timpul trecea... Steaua începuse să-şi piardă strălucirea... Curând avea şi ea să devină doar o piartă neînsufleţită, la fel ca cele ce umpleau peştera culegătorului. Bătrânul vedea cu spaimă cum lumina i se stingea, ştiind care-i era soarta. Degeaba o strângea la piept, nimic nu-i putea reda viaţa.

-Ce să fac, se întrebă el, privind oceanul ce dormea.

Nu era decât un răspuns: uitându-se către cerul negru, îşi luă rămas bun.

-Doar nu ai de gând, spuseră licuricii adunându-se în jurul lui, să renunţi la viaţă pentru o simplă stea... Oceanul este plin de astfel de pietre, cu siguranţă vei afla alta şi mai frumoasă!

-Nu ştiţi nimic, zise bătrânul închizând ochii ostenit. Ca să găsesc steaua asta m-am născut aici...

Licuricii îl priviră uimiţi zburând în jurul lui.

-Până acum nu am avut suflet...dar de îndată ce această stea va străluci din nou, voi fi liber... Voi avea şi eu suflet atunci...

Suflet? se minunară licuricii deoarece ei nu mai auziseră de aşa ceva.

În timp ce barca plutea printre sclipiri izvorâte din adânc, culegătorul de stele murea. Încet, steaua-i aluneca în oceanul fără fund, recăpătându-şi lumina. Un soare se aprinsese în ape, umplându-le de sclipiri. Visul pescarului înviase inima de om.

VÂNZĂTORUL DE VISE

Nu ştia unde se afla. Înainte nu erau decât ceţurile, umbre dintr-un alt tărâm. De multă vreme tot călătorea, către alte şi alte ţărmuri, având ca unic ţel cunoaşterea, iar oboseala îl cuprinsese. Ar fi vrut să se oprească, să poată poposi undeva, dar în acelaşi timp era conştient de faptul că asta i-ar fi adus moartea. Să îngheţe iar ceţurile să-şi facă cuib în pieptul lui, asta îşi mai dorea.

O umbră rătăcitoare îi atrase atenţia, făcându-l să-şi tragă gluga de pe ochi şi să-şi încordeze privirea. Nu era decât un bătrân ce vindea nimicuri la margine de drum, totuşi, ceva îl îndemnă să rămână în loc şi să cerceteze obiectele de vânzare.

-Ce cauţi aici străine? i se adresă vânzătorul.

-De unde eşti? îl întrebă drumeţul pe bătrân, în vreme ce pipăia câteva stofe acoperite de praf.

-De la capătul lumii...

-Nu glumesc, insistă bărbatul.

-Nici eu... Aici este capătul lumii iar eu sunt vânzător de vise.

-Vânzător de vise? Asta ce vrea să însemne?

Niciodată nu mai văzuse o lucrătură atât de fină. Pânzele aproape că i se destrămau între degete, răspândind parfumuri ce-i aduceau aminte de chipuri şi persoane întâlnite cu mult timp în urmă. Cărţile vechi cu miros de mucegai îl duceau cu gândul departe, la casa în care copilărise: un gard putrezit, un copac cocârjat, razele soarelui strecurându-se printre crengile bătute de vânt, un gutui în floare... Nu mai cugetase de mult timp la celălalt pământ, atunci când plecase către tărâmul nemuritorilor.

-Vezi vreun obiect ce-ţi place?

Drumeţul îşi plimbă degetele peste stofele colorate, peste vazele pictate, părându-i-se că se plimbă printr-o cămară a basmului. Porţi se deschideau în el iar acum putea să vadă cerul. Ochii i se deschiseră asupra unui tablou ce înfăţişa un câmp de maci.

-Cât costă? îl întrebă el pe bătrân, nerăbdător să plece.

-Hm, ţi-l dau cadou... Ai grijă de el, pentru că în el se află salvarea.

-Salvarea? Despre ce vorbeşti? Ce salvare să se afle într-un tablou vechi?

Bombănind, înşfăcă darul şi o porni din nou la drum, ferindu-se să se uite înapoi. Bătrânul vânzător îl scosese din fire cu poveştile lui ciudate, despre

vise şi capătul de lume. Ştia prea bine că tărâmul nemuritorilor nu avea margini şi nici moarte, aşa că nu avea de ce să se lase tulburat de toate acele aiureli. Era prea înţelept ca să plece urechea la astfel de istorii.

Pe măsură ce înainta însă, pictura fermecată se schimba, devenind asemeni unei oglinzi ce reflecta peisajele unei alte realităţi. Gânduri îi alergau prin minte: valuri, o mare caldă, vânt... Era oare vântul sau soarele blând al dimineţii?

Dar nu, nu trebuia să se gândească la cele efemere. Locul lui era aici, trebuia să meargă, să cunoască... Aici dorinţele i se încâlceau... Nu-şi mai dădea seama ce voia să afle. Singurul lui tovăraş de drum era acel dar ciudat, ce-i trezea senzaţii neobişnuite.

Bătrânul îl întrebase ce căuta acolo... Ce căuta.. Ceaţa devenea tot mai groasă, înghiţind lumina şi culorile, iar la un moment dat fu silit să se oprească fiindcă aproape că nu mai vedea pe umblă. Încet, ridică tabloul la înălţimea ochilor şi-l studie. Imaginile se conturau în faţă-i, ca şi cum s-ar fi desprins de pânză. Era iarnă şi ningea iar el era singur în mijlocul pădurii de azur.

Ar fi vrut să întindă mâna şi să prindă imaginea din vis dar nu mai avea puterea de a se mişca. Gheţurile i se agăţau de veşminte, căţărându-i-se pe trup în timp ce pictura prindea să strălucească. Ce gând ridicol îi venise! Până atunci se tot întrebase ce era cu acel tablou şi din ce cauză imaginile de pe pânză se tot schimbau. Abia cum aflase adevărul... Acela era sufletul lui de om zugrăvit si tot ceea ce pierduse...

ZÂNA DIN SCOICĂ

În lumea mărilor, trăia o mică zână ce-şi avea sălaş într-o chochilie. Niciodată nu ieşise din minuscula ei căsuţa, căci era atât de micuţă şi de fragilă, încât orice pală de vânt ar fi putut-o ucide. Mai erau şi alte zâne scoică pe plaja de dincolo de porţi, fiecare cu lumea ei. Seara, sutele de cochilii rozalii se lăsau îmbăiate în razele apusului, căpătând sclipiri sidefii. Valurile se repezeau spre ele, încercând să le tragă în mare, acolo unde sălăşluiau ciudatele creaturi ale tărâmului celor nouă porţi.

Zâna de azur asculta vuietul mării, ţesând la o pânză de purpură. Uneori călătorea în vis dincolo de pereţii cochiliei şi era fericită fiindcă putea zbura. Nu putea însă, oricât ar fi încercat, să le vorbească celorlalte zâne de un neam cu ea, fiindcă fiinţele de vis nu aveau glas. Îi plăcea să privească scoicile în culucuşul lor de nisip argintiu şi răsăritul celor două luni albastre. Şi îi mai plăcea să alunece pe deasupra mării ca un nor, tot mai departe de ceea ce cunoştea. Păru-i auriu se amesteca cu apa de un albastru limpede.

Într-o seară, descoperi o făptură ciudată, ce fusese adusă de valuri pe plaja de argint. Părul făpturii era albastru iar trupu-i era translucid, ca al meduzelor ce dormeau în oceane. Ce era aceea fiinţă, zâna nu putea spune. Dar nicicând nu văzuse vreo fiinţă atât de fermecătoare.

-Oare o dormi? se întrebă zâna de azur ce nu cunoscuse până atunci moartea.

Micuţa îl veghea, aşteptându-l să se trezească. În singurătatea ei, îşi imagina că îi vorbeşte necunoscutului şi că acesta îi arată lumea lui. O poartă uriaşă ce atingea cerul se ridica din mare, păzindu-i pe copiii apelor.

-Uite, aceea este ţara noastră..., îi spunea el iar zâna de azur îi zâmbea, cugetând că acel necunoscut era singurul prieten pe care-l avea. În fiecare dimineaţă se grăbea să zboare în vis către acea creatură, să vadă dacă se trezise. Trupul ca sticla însă devenea tot mai transparent pe măsură ce zilele treceau, prefăcându-se încet în nisip. Sărmana zână nu ştia că din asta era făcut de fapt praful pe care se odihnea scoica ei.

-Hei, doar n-o să dispară, se îngrijoră ea.

Iubea făptura aceea fără nume şi ar fi vrut să-i vorbească

Dar într-o zi, Azur nu-l mai găsi pe fiul apei. Oricât îl căută, nu reuşi să-i dea de urmă.

-Ce rost are...

Zilele treceau, zâna îşi ţesea pânza de purpură din care erau făcute veşmintele zeilor ce trăiau dincolo de marile porţi. Munca aceea i se părea acum fără rost, la fel ca acea scoică sau plaja de argint. Ce rost avea viaţa-i dacă nu-i era

permis să atingă sau să iubească? Îşi dorea să iasă din acea închisoare în care fusese zăvorâtă de zei şi să zboare cu adevărat la fel ca acele păsări ciudate cu gâturi lungi şi ochi albaştri ce se roteau în înalt. Nu mai putea rămâne. Desculţă, se avântă afară, neţinând seama de vocea ce-i spunea că era primejdios pentru ea să-şi părăsească cuibul. Când în sfârşit picioarele-i întâlniră nisipul, se opri uluită, ameţită de toate acele senzaţii ce o năpădiseră. Un vânticel îi atingea părul ca un fulg, iar soarele aflat la apus îi părea orbitor fiindcă ochii ei erau obişnuiţi cu lumina palidă din scoică. Era prima oară când putea să-şi privească suratele ce dormitau în căsuţele lor. Păreau atât de singure în acel decor dominat de argintiu!

Cu paşi mici, se îndreptă către mare. Cât de frumoase erau cele două luni şi porţile ivite în cer! De-abia acum realiza cât de întinsă era lumea şi cât de mică era scoica ei.

Valurile se răsuceau spre ea ca nişte panglici transparente, trăgând-o.

-Sunt liberă! Surâse ea împiedicându-se.

Ceva mai târziu, pe valurile mării, în apropierea ţărmului, o micuţă scoică naviga fără teama de a se scufunda.

-Mai repede, mai repede!

Chiotele zânei ce o călărea răsunau până în străfundul mării, agitând peştii cu forme curioase ce dormeau în mâl.

-Mai departe!

Fericită, Azur călătorea tot înainte, avântându-se către porţile zeilor.

FATA PĂDURII

Adânc, în codrul de întuneric, printre copacii descojiţi, Fata Pădurii îşi ducea traiul, netulburată de nimeni. Noaptea ieşea din ascunzătoarea-i, în căutarea hranei iar în rest, dormea în cuibul ei făcut din ramuri uscate şi ierburi. Cei ce o vedeau cum străbătea ca o umbră câmpurile albastre se înfiorau, fiindca toţi îi cunoşteau numele şi faima. Căci Fata Pădurii se hrănea cu sufletele celor ce-i picau în gheare. Teama pusese stăpânire pe toţi sătenii şi nimeni nu îndrăznea să mai pună piciorul în codru după lăsarea întunericului.

Copila însă nu lua în seamă spaima lumii... Viaţa ei curgea simplu, la fel ca cea a vietăţilor din jur, fără gânduri şi fără vise. Dar într-o zi, pe când se plimba prin pădure, văzu un chip într-un ochi de apă. Uimită, fata încercă să-l atingă dar apa se tulbură iar chipul dispăru. Ce putea fi oare? Se întrebă ea. O neliniţte ciudată se născuse în ea şi tot o chinuia...căci Fata Pădurii se îndrăgostise. Şi cât de trist i se părea sălaşul ei singuratic acum! Aproape că-i venea să-l părăsească şi să fugă departe...

Dar într-o seară, pe când era la vânătoare, văzu venind pe cărarea din inima pădurii un tânăr cu plete negre, la fel ca cel pe care-l zărise în ochiul de apă. Temătoare, tânăra îl privi cum trece cu voioşie printre copaci, urmat de un prieten.

-Am făcut o greşeală, zicea băiatul bălai ce venea pe urmele sale, a început deja să apună soarele... Mai bine plecăm de aici...

-Nu plec până nu dau de vrăjitoarea aceea blestemată, ce fură sufletele oamenilor! zise însă voinicul cu plete negre. M-am jurat că o voi ucide...şi-aşa voi face!

-Dar nici nu ştii măcar cum arată, Andrei!

-Nu-mi pasă!

Voinicul nostru era cunoscut pentru vitejia lui şi pentru faptul că se luptase cu un urs ce atacase un sătean. De aceea, oamenii îşi puseseră speranţa în el, rugându-l să facă tot ce putea ca să sfârtece fiara ciudată ce hălăduia prin pădurile lor. Iar asta îl şi adusese până acolo...

-Mie mi-e frică bade! spuse prietenul lui, văzând că se lăsa umbra. Hai să mergem, o căutăm în altă zi!

-Dacă ţi-e frică, fă cale întoarsă! Eu însă...rămân...

Băiatul bălai lăsă capul în jos şi după câteva momente de tăcere, se desprinse de el şi plecă. Deşi era viteaz, Andrei simţi că i se zburleşte părul când se văzu singur, înarmat numai cu o toporişcă şi o făclie. Un lup începuse să urle, undeva, în apropiere...

-Nu mi-e frică, mormăi el, nu mi-e frică...

O umbră se înălţă în dreptul lui, făcându-l să tresară. Când ridică făclia, lumina focului dezveli chipul unei femei ciudate, cu păr lung şi negru şi ochi întunecaţi, ce-l priveau cu mirare.

-Fata Pădurii, bâigui el tremurând.

-În sfârşit , vorbi însă femeia cu glas omenesc, de când tot rătăcesc prin pădure!

-Cine...cine eşti?

-Numele meu e Maria... M-am rătăcit de surorile mele şi am ajuns aici! Nu credeam că o să mai văd chip omenesc vreodată!

Suflând din greu, Andrei se linişti, zicându-şi că nu avea cum să fie acea tânără, creatura pe care o tot căuta.

-Vino, te voi scoate din pădure!

Maria îl urmă fără un cuvânt, refuzând să-i răspundă la întrebări. Din când în când însă îl tot privea pe furiş, ca şi cum ar fi încercat să-i vadă mai bine trăsăturile. Când păşiră afară din pădure, fata îi mulţumi în câteva vorbe şi dispăru de îndată.

Andrei nu stătu să se gândească prea mult la acea întâlnire neobişnuită, fiind preocupat mai mult de soarta Fetei Pădurii. Spre mirarea lui, în următoarele zile, Maria reapăru, părând a-l căuta. Andrei la început, nu prea ştiu ce să creadă dar cu timpul, începu să se obişnuiască cu ea.

Necunoscuta era stranie, cum îl privea tăcută, din adâncul lumii ei... Era însă de o frumuseţe răpitoare şi cum inima nu-i era de piatră, Andrei simţi fiorul dragostei şi se hotărî să o ia de nevastă. Sătenii îl sfătuiră să nu se încreadă în acea femeie străină, dar voinicul nostru nici nu vru să stea să-i asculte, atât era de fermecat.

Şi într-o frumoasă zi, cei doi se căsătoriră... Pentru o vreme, liniştea pluti peste casa lor, Maria încercând din răsputeri să-i fie pe plac soţului ei drag. Nu ştia ea prea multe despre lumea oamenilor dar se străduia să înveţe tot ce era de ştiut, cu râvna unui ucenic îndrăgostit de mentorul său. Mare îi era însă tristeţea când vedea că orice-ar fi făcut purtarea-i tot se deosebea de purtarea oamenilor din sat. De când se născuse dar, în pădurea de întuneric, sufletu-i dorise să se deschidă. Abia Andrei o trezise din somnul ei şi o făcuse să vrea să poarte numele oamenilor.

-Nu vei fi ca ei, îi şoptea luna zi de zi, nu vei fi... Tu eşti fiica pădurii...

Foamea se deşteptase în Fata Pădurii, ce până atunci îşi stăvilise pofta şi se hrănise numai cu bucate, la fel ca orice femeie obişnuită. Ceva o îndemna să se frământe, căci îşi pierduse rostul. În următoarele zile, peste sat se abătu nenorocirea: sătenii începură să moară, răpuşi de o boală necunoscută. Andrei

vedea cum în jurul lui, moartea secera vieţile cunoscuţilor şi se mâhnea. Până când, prinse de veste că nevasta lui, părăsea casa în timpul nopţii... Uimit, o urmări într-una din zile, văzând-o cum se strecoară ca o umbră, prin casele sătenilor iar o bănuială îngrozitoare îl împovără... Îşi aminti cum o întâlnise pe femeie, rătăcind prin pădure la miez de noapte si inima îl săgetă cuprinsă de spaimă.

-Nu eşti tu oare Fata Pădurii? O întrebă el, de îndată ce o văzu intrând. Nu mă minţi... Vreau să ştiu adevărul...

Femeia se albi toată la faţă şi plecă privirea.

-Am ştiut eu, oftă el, tu eşti aceea...

-Îmi pare rău Andrei, răspunse ea, nu voiam să te întristez...

-Noi doi...nu mai putem fi împreună... Inima nu mă lasă să-ţi fac rău...dar în acelaşi timp...nu pot să te mai las să trăieşti aici...!

Apucând-o de o mână, o târî afară. Fata Pădurii se lăsă dusă, fără împotrivire, căci se împăcase deja cu soarta. Andrei o purtă prin codri, departe de satele oamenilor şi nu se opri decât când ajunse în sânul unei păduri neumblate.

-Asta îţi va fi casa de acum încolo îi zise el. Vreau să-mi promiţi că vei sta aici şi că nu vei mai ataca satele oamenilor! Daca faci asta..mă leg să vin de două ori pe an să te văd... Altfel, dacă mai aud de tine, te voi căuta şi-n gaură de şarpe şi te voi ucide!

Fata Pădurii dădu doar din cap, căci tristeţea îi luase vocea iar Andrei, luându-şi rămas bun, făcu drum întors. Tânăra apoi, văzându-se iarăşi singură, îşi reluă viaţa de odinioară. Nimic însă nu o mai încânta, fiindcă sufletul ei era chinuit de dor. Ar fi vrut să se întoarcă la casa ei dar ştia că asta i-ar fi adus pieirea, fiindca nu avea cum să trăiască, alături de oameni... Nu-i mai rămânea decât să vieţuiască acolo, neştiută de nimeni şi să-şi aştepte soţul să se întoarcă. Lunile treceau cu toate astea iar foamea punea stăpânire pe ea, pentru că femeia vrăjită avea nevoie de suflete de oameni ca să prindă putere. Fără asta, fiinţa ei se usca...

-Nu mai visa copilă a pădurii, îi zicea luna, muritorul acela nu se va mai întoarce...

-Nu-mi pasă... O să-l aştept...

Şi anii treceau peste Fata Pădurii, în părul căreia se aninase zăpada. Trupul i se chircise, sleit de putere, ca un copac fără sevă. Într-o bună zi, urechea îi prinse câteva glasuri omeneşti iar inima îndată începu să-i bată mai tare. Andrei venise să o vadă, întreaga ei făptură se bucura. Din desişuri însă se iviră două chipuri necunoscute.

-Andrei? şopti ea sfârşită iar ochii i se închiseră. Ai venit?

Cei doi drumeţi se opriră umiţi, cătând la ciudata femeie, adormită la poalele

unui stejar scorburos. Secole trecuseră de când Andrei plecase dar Fata nu-şi pierduse speranta nici o clipă, căci nu ştia cât de scurtă era viaţa oamenilor.

-Cred că e moartă, spuse unul dintre drumeţi.

Trupul Mariei începuse să se prefacă în scrum, risipindu-se în vântul toamnei... Viaţa ei se stinsese, împărtăşind soarta sălbăticiunilor atinse de frigul iernii ce urma să vină... Căci şi copila nopţii fusese tot de codru născută...

DRIADA

Alia avea ochişori verzi şi păr bălai şi locuia în trunchiul unui copac scorburos ce făcuse parte dintr-o pădure întinsă. Numai ea mai rămăsese, devenind singurul paznic al unei grădini ce împrejmuia o casă cu ferestre mari. Oamenii nu tăiaseră bătrânul arbore despre care legendele spuneau că adăpostea o driadă, deşi nimeni nu mai credea în astfel de poveşti.

Iar Alia îşi urma viaţa, netulburată. Zorile o făceau să viseze şi să se îmbete cu parfumuri izvorâte de pământul umed, în vreme ce nopţile aşterneau peste ea vălul somnului. Zăpada ce-o acoperea în timpul iernii îi spunea istorii despre alte locuri şi felurite făpturi ciudate iar vara, când pământul se trezea, micuţe lighioane îşi făceau culcuş între crengile răsucite. Alia nu putea călători dar nici nu-şi dorea asta pentru că era fericită astfel, legănată de vânt şi îmbrăţişată de ploaie. Ea ştia poveşti despre cer, despre nori, despre lumină şi noapte, dar nu avea cui să le spună, căci *ceilalţi* încetaseră s-o mai audă. Razele presărate pe frunze o făceau să cânte şi atunci întreaga grădină se înviora.

Alţi oameni însă se mutară în căsuţa cu ferestre mari, fiindcă bătrânii muriseră. Driada îi privi cu curiozitate pe noii locuitori, cercetându-le hainele şi feţele. Doi dintre ei păreau a fi soţ şi soţie iar al treilea le era cu siguranţă fiu.

Driada nu ştia la ce să se aştepte dar nu se temea. De cum se mutară cu toate astea, noii proprietari dărâmară primitoarea casă a bătrânilor ce li se părea mult prea mică pentru ei trei şi construiră o altă casă, mult mai spaţioasă, cu etaj şi mansardă. Grădina dispăru fiindcă nu mai avea cine să se îngrijească de ea, spre durerea Aliei. Acum, driada nu mai avea pentru cine să cânte şi nici cui să-i spună poveşti. Vântul îi vorbea ca şi mai înainte iar razele i se agăţau de trunchi, dar zâna era prea tristă ca să le mai ia în seamă. În juru-i se ridicau zidurile cu care noii locuitori se înconjuraseră de teama tâlharilor iar totul îi părea schimbat. Nici măcar pământul nu mai răspândea miresme.

Cu îngrijorare, încercă să-i vorbească tânărului ce venise cu părinţii lui acolo şi care nu părea prea mulţumit de schimbare.

-Părinţii mei sunt nişte proşti, îşi dădu el pe faţă necazul într-o seară.

Nu avea cine să-l asculte aşa că se aşezase lângă copac, vorbind ca pentru sine.

-Tot timpul se ceartă... De mine puţin le pasă! Iar eu sunt singur...

-Nu eşti singur... Eu îţi sunt prietenă, îi spuse Alia.

Tânărul însă nu auzi decât foşnetul frunzelor. El nu cunoştea limba driadelor

asemeni bătrânilor, aşa că nu avea cum să o înţeleagă. Scârţîitul crengilor clătinate de vânt îi părea cu toate astea liniştitor. Încet îşi rezemă capul de trunchi, uitându-şi nemulţumirea.

Şi serile următoare şi le petrecu în preajma vechiului copac ce-i auzea păsurile. Alia se obişnuise cu el, îndrăgindu-l.

-Ştii, aş vrea ca tu să ai suflet, îi zise el într-o zi lipindu-şi mâna de trunchi. Să-mi fii tu prieten.

Alia surâse lipindu-şi la rându-i mâna de scoarţă în locul în care se aflau degetele lui.

-Îţi sunt prietenă, nu mă auzi?

În acea noapte tânărul avu un vis ciudat. Se făcea că se privea într-un lac şi că în loc să se vadă pe sine, zărea o făptură fermecătoare ce-şi întindea mâinile spre el.

-Ce poate să însemne asta? se întrebă el a doua zi.

Şi în următoarele nopţi driada îi apăru în vis, şoptindu-i vorbe de iubire. Numai astfel putea Alia să se facă înţeleasă. Vântul o sfătuise să nu se încreadă în oameni dar ea nu-l ascultase fiindcă iubea.

-Oamenii sunt creaturi ale iluziei. Născocesc tot felul de lucruri primejdioase fără teamă că s-ar putea pierde pe sine. Nu vei găsi iubire în ei, ci numai deznădejde şi moarte.

Dar Driada era îndrăgostită de acel tânăr şi de aceea nu mai avea teamă.

Iar într-o bună zi, noii proprietari hotărâră că copacul din curtea lor făcea prea multă umbră şi că trebuia tăiat.

-Bătrânii credeau că e locuit de driade, spuse tânărul.

-Astea-s doar superstiţii, îi ziseră părinţii nepăsători. Haide, băiete, nu mai pierde vremea şi taie copacul acela!

Apucând securea, tânărul se îndreptă către copac. Când tăişul se înfipse în trunchi, i se păru că aude un geamăt. Alia îl implora să o cruţe, lovind cu mâinile în scoarţa aspră.

-Probabil că a fost doar vântul, îşi zise el reîncepând să izbească.

Sângerând, Alia se chirci. În ea se ridicaseră vocile celor vechi, ce-i plângeau moartea.

-Opreşte-te iubite, se rugă ea, nu face asta! Nicicând nu te voi lăsa singur, nicicând nu vei mai plânge! Te rog, nu mă ucide!

Tânărul nu o auzi, doborând copacul ce îl iubise.

-Ce-i asta? se miră el, văzând o pietricică strălucind în soare.

Aceea era inima driadei, tot ce mai rămăsese din ea. Tânărul o studie câteva clipe, după care o aruncă cu nepăsare, considerând-o doar o bucată de rocă fără valoare.

-Oamenii sunt creaturi ale iluziei, draga mea.

Vântul era singurul ce mai rămăsese să vegheze trupul driadei moarte.

-Vino cu mine...

DINCOLO DE ORAŞUL FĂRĂ CER/ DINCOLO DE CER

Pe tărâmul ceţurilor era veşnic iarnă. Dar lui Piticuţ nu-i păsa fiindcă avea sălaşul lui, într-un pantof de damă cu toc, decolorat de intemperii. Cui aparţinuse nu ştia şi nici nu-i prea păsa. Probabil că fusese al unui om, asemeni bucăţii de sticlă descoperite de Lil, micuţa zână cu păr auriu, într-un morman de gunoi. Uneori, fraţii lui, mai scormoneau prin resturile depozitate în Oraşul Fără Nume despre care se zicea că e bântuit, întorcându-se de fiecare dată cu tot felul de obiecte interesante: flacoane cu parfum, vechi de sute de ani, cioburi, pietricele desprinse din clădirile dărăpănate sau sticle de plastic. El nu fusese niciodată în acel loc şi nici nu-şi dorea să-l viziteze vreodată, pentru că nu-l interesau poveştile bătrânilor.

-Se spune că unii au scăpat, zise Lil într-o seară, privind cerul cenuşiu prin bucata de sticlă.

-Astea-s legende, se strâmbă Piticuţ.

Şi astfel, micii locuitori ai negurilor îşi duceau viaţa printre rămăşiţele unei alte lumi din care nu mai rămăseseră decât construcţii în ruină, despre care nu ştiau mai nimic. Din nefericire pentru ei, vremea se schimba încet: ţinutul sterp era răvăşit de furtuni fără sfârşit ce nimiceau tot ce mai rămăsese viu, iar ceaţa devenea tot mai deasă.

Într-o seară, Piticuţ avu un vis în care-i apăru un oraş fermecător, ce se oglindea într-o apă limpede: acela era capătul lumii unde se afla universul Celor Vechi. Din acea noapte, micuţul începu să se intereseze tot mai mult de cei uitaţi, părându-i-se că în povestea lor se ascundea salvarea lui. Lil se arătă foarte interesată de istorisire, vorbindu-i despre visele ei:

-Ştii, şi eu am visat ceva ciudat... Am visat că priveam prin bucata de geam cerul şi ce crezi... În străfundurile lui strălucea luna...

-De unde ştii tu cum arată luna? se miră el.

-Cred că era luna, se făstâci ea. Oricum...n-am văzut niciodată ceva atât de frumos!

Piticuţ rămase tăcut, cu gândul la oraşul lui pierdut. Cumva, era convins că avea să-l revadă şi că atunci va fi din nou soare. Fraţii lui, plecară rând pe rând către alte ţinuturi, în căutarea unui loc mai primitor. Doar Piticuţ şi Lil rămaseră acolo, la malul mării moarte ce se asemăna unei mlaştini urât mirositoare, lângă ruinele Oraşului Fără Nume de care nimeni nu se mai îngrijea.

Şi într-una din zile, Piticuţ visă iar oraşul strălucitor de lumină ca într-o vedenie. Fără să ţină seamă de vântul ce se lupta cu valurile, micuţul o strigă

pe Lil ce dormea în scorbura ei. Zâna însă nu-i răspunse...

-Lil, şopti Piticuţ îngrijorat, ce-i cu tine, Lil?

Zâna, bolnavă, de-abia mai respira, palidă la faţă.

-Pitic, zise ea când îl văzu pe vechiul ei prieten, nu cred că o mai duc mult... Poate că ar fi trebuit să plecăm şi noi...cu ceilalţi!

-Crezi că au găsit ceva? o întrebă el încruntat.

-Nu, recunoscu zâna, dar poate că.. Ce ştiu eu?!

Zâna se răsuci spre Piticuţ, zâmbindu-i cu blândeţe.

-Ce vroiai să-mi spui? Îl întrebă ea.

-Nu mai contează, zise el supărat.

Piticuţ vedea bine că zâna era pe moarte şi gândul că avea să rămână singur în acel ţinut întunecat îl speria. Nu ştia ce să mai facă, ca să o ţină în viaţă, lângă el. Lil însă era din ce în ce mai rău.

-Nu voi renunţa, îi zise el într-una din zile, pierzându-şi mintea.

Deznădăjduit, o trase pe Lil după el, scoţând-o din scorbură.

-Ce faci? Se sperie ea, încercând să-l oprească.

-Te duc în Oraşul de Lumină, îi spuse el fără să o privească, acolo...

Zâna surâse, înţelegând.

-Oraşul de Lumină? întrebă ea ca un copil. Ai găsit drumul?

-Da, zise el cu hotărâre, strângându-i mâna.

Acum îşi amintea cine era: cei vechi renăscuseră în lăuntrul lui. Toate aveau acum un chip... Prin pâcla deasă putea se zărească un capăt de pod ce mai avea puţin şi se prăbuşea sub atacul vijeliilor.

-Mai avem puţin...Lil! îi zise el zânei.

Da, toate aveau un nume, căci şi el era unul dintre cei vechi.

-Uite, Lil, am ajuns, îi spuse el zânei, ajutând-o să se cţere pe podul ruginit.

Găfâind, zâna privi în zare dar nu văzu decât profilul scheletic al Oraşului Fără Nume.

-Nu văd nimic, spuse ea privindu-l pe Piticuţ.

O clipă chiar îi crezuse vorbele, crezuse că era într-adevăr posibil, fiindcă nu-i mai rămăsese decât credinţa.

-Îmi pare rău, îşi reveni el întristat, nu ştiu ce-a fost cu mine... N-ar fi trebuit să te aduc aici...şi-apoi...

-Pitic, spuse însă ea zâmbindu-i, acum mi-am amintit...

Surâzând, Lil scoase bucata de geam dintr-un buzunaraş şi după ce o frecă, o puse la ochi.

În depărtare, luna din visul ei răsărea deasupra Oraşului fără Nume iar cerul se limpezea, căpătând o nuanţă albăstrie... Ceea ce căutau, era acolo...

Editura Digitala este o platforma online de publicare carti digitale.

Intra si tu pe www.edigitala.ro si publica-ti cartea.

Website: www.edigitala.ro

Email: office@edigitala.ro